

K E D E R

İSA'YLA
YÜRÜMEK

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR

BOB KELLEMAN

K E D E R

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR SERİSİ

DEEPAK REJU

Seri Editörü

K E D E R

İSA'YLA YÜRÜMEK

BOB KELLEMAN

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Keder
Özgün Adı: Grief
Yazar: BOB KELLE MEN
Çevirmen: Levent Kınran

Bu kitabın çeviri editörlüğü ve düzeltme işlemleri Karanlıktan Işığa Yayınları tarafından yapılmıştır.

ISBN: 978-605-06878-9-7
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© 2018 by Bob Kellemen. All rights reserved. Originally published by P&R Publishing Company. Translated and printed by permission.
Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayının, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Mart 2021

İÇİNDEKİLER

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları	7
Giriş: “Acılar Adamı”	9
1. GÜN: Paylaşılan Keder, Dayanılabilen Kederdir	13
2. GÜN: Bozulmuş Dünyanıza Giriyor	15
3. GÜN: Yücelikle Sarmalanmış Keder	17
4. GÜN: Ağıt Sesi ve Umut Vaadi	19
5. GÜN: Açlık Çeken Ruhunuz İçin Ekmek	21
6. GÜN: Karanlığınızda Işık	23
7. GÜN: Yüreğinizin Gözlerini Açmak	25
8. GÜN: Umutsuzlar için Umut	27
9. GÜN: Ne Mutlu... Şimdi... Yaslı Olanlara!	29
10. GÜN: Teselli Edileceksiniz	31
11. GÜN: Lütufla Dolu Müjde Kederinin Bir Portresi	33
12. GÜN: İsa Hareket Halindedir!	35
13. GÜN: Talita Kumi!	37
14. GÜN: Çobanlı Koyunlar	39
15. GÜN: En Büyük Kayıp	41
16. GÜN: Bol Yaşam	43
17. GÜN: Baba'nın Amacı	45
18. GÜN: Oğul'un İstirabı	47
19. GÜN: Ruh'un Gücü	49
20. GÜN: “Ya Rab, Merhamet Eyle”	51
21. GÜN: “Ne Diyeyim?”	53
22. GÜN: İsa Ağıt Yakıyor	55
23. GÜN: Tanrı'ya Sarılarak Kederli Ama Verici Olmak	57
24. GÜN: Yüreğiniz Sıkılmasın	59
25. GÜN: “Acılar Adamı”	61

26. GÜN: “Benimle Birlikte Uyanık Durun”	63
27. GÜN: “Benim Değil, Senin İsteddiğin Olsun”	65
28. GÜN: “Tanrım, Tanrım, Beni Neden Terk Ettin?”	67
29. GÜN: Dirilen Kurtarıcınız Adınızı Bilir	69
30. GÜN: Çarmhın Merceğı	71
31. GÜN: Öykünün Kalanı	73
Sonuç:	75
Teşekkür	77
Notlar	78
Bu Yolculuk İçin Önerilen Kaynaklar	79

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

Evliliğimizin ilk döneminde, bir kasaba evinin üst katında, tek odalı küçük bir dairede yaşıyorduk. Ne zaman yağmur yağsa, çatıdaki çatlaklardan tavanımıza su sızar, oradan da yere damlardı. Dairenin farklı yerlerine kovalar koyar, suyun damla damla akmasını seyrederdim. Büyük kovalar koyduğum için, “*Bunların dolması bayağı zaman alır*” diye düşünürdüm. Su birikirken kovaların nasıl çabucak dolduğunu ve yeterince dikkat etmediğimde taşığını görüp şaşakalırdım.

Bu ruhsal okuma, tıpkı kovayı dolduran yağmura benziyor. Zaman geçtikçe, yavaş yavaş etki büyümektedir. Her gün birkaç ayet. Damla. Damla. Damla. Her gün susuz kalmış ruhunuzu doyuracak birkaç damla ayet.

Biz Kutsal Yazılar’la başlıyoruz. Tanrı’nın Sözü güçlüdür. Aslında bütün evrendeki en etkili güçtür.¹ Kralların yüreklerini değiştirir, düşünceleri teselli eder ve körlerin ruhsal gözünü açar. Yaşamları değiştirir ve alt üst eder. Kutsal Kitap’ın Tanrı’nın kendi sözleri olduğunu biliyoruz ve bu yüzden Kutsal Kitap’ı bizzat O’nu tanımak için okuyor ve inceliyoruz.

Kutsal Yazı çalışmamız uygulama içermektedir. Teoloji, yaşam tarzımızı değiştirmelidir. Söz’ü kendi savaşınızla ilişkilendirmeniz çok önemlidir. Bu ruhsal okumada ilerlerken, *siz* sözcüğünü göreceksiniz çünkü doğrudan doğruya siz okuyuculara sesleniyorum. Her okuma, üzerinde düşünme sorularını ve uygulamaya yönelik bir öneriyi içeriyor. Eğer soruları yanıtlarsanız ve uygulamaya yönelik alıştırmaları yaparsanız, bu deneyimden çok daha fazlasını alacaksınız. Bunları atlamayın. Kendi ruhunuz için bunları yapın.

Kutsal Yazı çalışmamız ibadet içerir. Keder hayatınızın üzerine kara bir bulut gibi çökebilir ve gerçek soğuk, üzüntü de boğucu gelebilir. Hayatınıza hâkim olması gereken Tanrı’ya doğru yönünüzü kaybetmişsinizdir ve O’na dönmeniz gereklidir. Tanrı’nın Sözü sizi Mesih’e yönlendirir ve O da kederinizde sizi teselli eder, üzüntünün ortasında size umut verir ve acılarınızda yönünüzü belirler. Tanrı’nın Sözü’nde zaman geçirme amacınız daima tapınma olmalıdır. Üzerinizde kara bulutlar dolaşırken, Mesih yeniden Tanrı’ya tapınmanıza yardımcı olur. Kayıp acı vericidir ama Kurtarıcı’nın tesellisi ve umudu fazlasıyla gerçektir ve tapınmanızı tazeler.

Bu ruhsal okumayı yararlı bulursanız (ki bulacağınıza inanıyorum), hayatınızın farklı dönemlerinde tekrar okuyun. Gelecek ay okuyup tamamlayın ve İsa'nın acılarınızda size nasıl teselli ve umut getirdiğini kendinize hatırlatmak için bir yıl sonra tekrar dönüp okuyun.

Bu ruhsal okumanın amacı, bir kederle mücadele rehberi sunmak *değildir*. Bu amaçla yazılmış olan güzel kitaplar var. Onları satın alın ve faydalanın. Bu kitabın sonunda çeşitli kaynaklar göreceksiniz.

Şimdilik bu kadarı yeterli. Başlayalım.

Deepak Reju

Giriş

“Acılar Adamı”

*İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı.
Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı.
(Yşa. 53:3)*

Müjde ve Keder

Keder. Her türde ve her tarzda gelir çünkü buna sebep olan kayıplar her şekilde ve boyutta gelir. Kederi düşünürken, ruhumuz özellikle ölümler sonrasında yaşanan ezici kedere odaklanır. Ancak hayat günlük mini-tabutlarla, yani büyük ve küçük kayıplarla doludur. Eleştirel bir söz. Vahim bir kaza. İhanet, reddedilme, arkadan bıçaklanma. Ölümcül bir hastalığın teşhisi. Ayrılık ve boşanma. Kilisenin bölünmesi. Savurgan bir evlat. İşten çıkarılma. Ne üzücü ki liste bitmek bilmez.

Müjde. Onun günah karşısında gereken *tüm* lütfu vaat ettiğini biliyoruz. Peki Müjde'nin yas karşısında vaat ettiği bir lütuf var mı? İsa'nın günahkârları kurtarmak için geldiğini biliyoruz ama bizim acımızı anlıyor ve önemsiyor mu?

Anlıyor. “İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı” (Yşa. 53:3). İsa kederi, acıyı, kaybı ve ıstırabı yakından ve yoğun bir şekilde tattı.

Önemsiyor. “Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi (Yşa. 53:4). O'nun şefkatinin yoğunluğu, sizin kederinizi kendisinin kederiymiş gibi hissetmesini ve bu konuda bir şey yapmasını sağladı. Günahı, Şeytan'ı ve ölümü ezmeye geldi, öyle ki *bir gün* asla ayrılık, acı, hüznün, ağlayış, keder ya da ıstırap yaşanmasın (bkz. Vah. 21:4).

Yeşaya 53 gibi Eski Antlaşma metinleriyle dolu olan İbraniler mektubunun yazarı, İsa'nın şefkatine, ilgisine ve tesellisine Müjde'nin yardım, umut ve şifa güvencesini ekler. “Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir. Onun için Tanrı'nın lütuf tahtına cesa-

retle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım” (İbr. 4:15-16). İsa Mesih yalnızca acılar adamı değildir; *sizin acınızla* da ilgilenmektedir. İsa yalnızca kendi acısını değil, *sizin acınızı da* bilmektedir.

İsa’yla Bir Keder Yolculuğu

İsa yalnızca sizin kederinizi bilmekle kalmamaktadır. O, kederinizde daima *sizinle* birlikte. Günün serinliğinde sizinle yürümekte, kederinizin iniş ve çıkışlarında *sizinle yolculuk etmektedir* (bkz. Yu. 14:1-6; 16:33). Keder, tamamlamanız gereken basmakalıp bir ardışık evreler dizisi değildir. Keder oldukça bireysel bir süreçtir; acı çekmiş olan kişisel Kurtarıcımız’la yaptığımız kişisel bir yolculuktur.

Yeşaya’nın önceden bildirdiği İbraniler mektubunun yazarının ilan ettiği gerçeği Müjde kitapları tasvir etmektedir. İsa’nın bozulmuş bir dünyaya doğumundan, günahlı bir dünyanın elinde ölümüne dek olan şeyleri içermesiyle Müjde kitapları, bize *İsa’yla keder yolculuğumuzda* rehberlik etmektedir. İsa’nın acıları, Müjde kitaplarının her sayfasında geçer. İsa Mesih, acı olayların ortasında yaşamış, soluk alıp vermiş, yürümüş ve hizmet etmiştir.

Müjde kitaplarındaki İsa, yalnızca bize muazzam bir teselli veren ve bizi kayıran bir Çoban değildir. Aynı zamanda her şeye hâkim olan Kral’dır ve bu gerçek, bizi muazzam bir güvenle doldurur. “Tanrı Oğlu İsa gökleri aşan büyük başkâhinimiz olduğu için açıkça benimsediğimiz inanca sınıksız sarılalım” (İbr. 4:14). Kendimizi O’na emanet ederiz çünkü her şeye hâkim bir şekilde bize çobanlık eder; ölüm gölgesi vadimizden geçerken bizi merhametin, lütfun ve yardımın yemyeşil çayırlarına yönlendirir.

Hayat bizi yere sermek için hamleler yaptığında, nasıl sağlam bir şekilde dururuz? Bizi kendi yüreğine yakın tutan İsa Mesih’e tutunarak sağlam bir şekilde ayakta kalırız. “Sürüsünü çoban gibi güdecek, kollarına alacak kuzuları, bağrında taşıyacak; usul usul yol gösterecek emzikli” (Yşa. 40:11).

İlerleyen sayfalarda, Müjde’nin şu gerçeklerini, keder yolculuğumuza uygulayarak İsa Mesih’le birlikte yolculuk edeceğiz:

- İsa Mesih, bizim kederimizi yakından bilen ve acı çeken Kurtarıcı'dır. *Acı çekmek normaldir.*
- İsa Mesih, bizi kederimizde sevgiyle teselli eden şefkatli Kurtarıcımız'dır. *Acımızda teselli bulmak mümkündür.*
- İsa Mesih dünyasal yaralarımıza sonsuz gerçeği şefkatle ilan eden, şifa veren Kurtarıcımız'dır. *Umutla kederlenmek mümkündür.*
- İsa Mesih, Tanrı'dan aldığımız teselliyle başkalarını teselli edebilmemiz için bizi kudretli bir şekilde güçlendiren Kurtarıcımız'dır. *Kaybımızın ortasında sevebilmek doğüstüdür.*

Yolculuğumuzda birlikte kederleneceğiz... ve birlikte umutlanacağız (bkz. 1.Se. 4:13).

1. GÜN

Paylaşılan Keder, Dayanılabilen Kederdir

*Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.
(Yu. 1:1)*

Mesih'in hayatı üzerinden tarihsel sırayla giderek bir keder yolculuğu yaptığımız için bebek İsa'yla başlayacağımızı düşünmüş olabilirsiniz. Ancak bunun yerine, *başlangıcın da öncesiyle*, yani sonsuz geçmişteki Yaratıcı Mesih'le başlıyoruz.

Başlangıçta Söz *Tanrı'yla birlikteydi*. Bu ifade, Oğul Tanrı'nın arada sırada Baba Tanrı'yla zaman geçirdiği anlamına gelmiyor. Hayır. Grekçe geçmiş zamanda kullanılan *idi* ifadesi, Baba'yla Oğul'un daima kesintisiz bir paydaşlığı olduğu anlamına gelmektedir. Ayrıca Grekçedeki *ile* bağlacı, yüz yüze, can cana, yakın bir beraberliği resmeder. Eğer öncesizliğe yolculuk yaparsak, hangi noktaya varırsak varalım, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un mükemmel, sevinç dolu bir ilişki içinde olduğunu görürüz.

Bunun bizim kederimizle ne gibi bir ilgisi olabilir? İsa bizimle *yeni-den ilişki kurabilmek* için bütün bunları, yani o mükemmel, sevinç dolu, kesintisiz paydaşlığı bıraktı. "Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yu. 1:14). Sonsuz Tanrı, sınırlı, günaha düşmüş yaratılışıyla aynı çadıra girdi.

Kayıp mı dediniz! İsa, Babası'yla sonsuzluk boyunca yüz yüze olan paydaşlığı kaybetmeyi seçti, öyle ki yarattıkları tarafından reddedilmeye dayanabilsin. Keder mi dediniz! "Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi" (Yu. 1:11).

İbraniler 2:14-15 ve 17, İsa'nın neden bu kayba ve kedere dayandığını açıklıyor: "Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu, ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı... Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu. Öyle ki, Tanrı'ya hizmetinde merhametli ve sadık bir başkâhin olup halkın günahlarını bağışlatabilsin."

İsa bunu bizimle özdeşleşebilmek, ölümü ve Şeytan'ı mahvetmek ve bizi ölüm korkusundan özgür kılmak için yaptı. En büyük keder ölümdür. İsa yücelik tahtını bırakarak, her yönden bize benzeyerek günahlarımızı temizleyen ve bizi kederin kısıkcısından özgür kılan sadık ve merhametli Başkâhin oldu.

Yıllar önce keder hakkında ders verirken, topluluğumdaki insanlardan biri, bana dokunan bir söz paylaştı: *Paylaşılan keder dayanılabilen kederdir*. Asla tek başımıza acı çekmemiz gerekmiyor; birbirimizi teselli ve teşvik etmemiz gerekiyor.

Yuhanna 1 ve İbraniler 2, bize bunu öğretmek için birleşmektedir. *Sonsuz olan Yaraticı'yla paylaşılan keder sonsuz derecede dayanılabilen kederdir*. İsa, İbrahim'in narin soyuna yardımcı olmak için insan bedeni almıştır. İsa sizin ve benim gibi acı çeken ve ayartılanlara yardım etmek için insan bedeni almıştır.

İsa Mesih her türlü kederin nihai nedenini mahvetmek için insan bedeni almıştır: Günah, Şeytan, ayrılık ve ölüm.

Düşünün: *Paylaşılan keder dayanılabilen kederdir*. Teselli ve teşvik için hangi insan dostlarınıza gideceksiniz? Asla tek başınıza kederlenmeniz gerekmiyor.

Düşünün: *Sonsuz olan Yaraticı'yla paylaşılan keder sonsuz derecede dayanılabilen kederdir*. Bugün, kederinizi –kederinize derinlemesine dahil olmayı seçen– Yaraticı Mesih'e götürmek, O'nun tesellisine ve teşvikine yönelmek nasıl görünürdü?

2. GÜN

Bozulmuş Dünyanıza Giriyor

“Yücelerden doğan Güneş, karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayanlara ışık saçmak ve ayaklarımızı esenlik yoluna yöneltmek üzere yardımımıza gelecektir.” (Luk. 1:79)

İsa yüce tahtını daha fazla yücelik için değil, bozulmuş bir dünya için bıraktı (bkz. Yu. 1:1-18). Bozulmuş insanların soyundan dünyaya geldi, ahlaksız olarak algılanan bir anne ve baba aracılığıyla doğdu, mütevazi bir yemlikte, karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayan insanlar için dünyaya geldi. Mesih'in doğuşunu sergileyen o kırsal ve güzel görsellerin tümü, Mesih'in doğumunun acıyla, utançla, kayıpla ve kederle dolu olduğu gerçeğini gizlemektedir.

Kutsal Kitap gerçek ve açıktır. Müjde kitapları baştan sona günaha düşmüş bir dünyanın gerçekliğini ortaya koyar. İsa'nın Matta kitabında yer alan soyağacı, kendisini korumak için karısını bir başka adama vermeye razı olan İbrahim'i kapsar. Geliniyle yatan kayınbabayı, Yahuda ve Tamar'ı kapsar. Fahişe Rahav'ı kapsar. Katil ve şehvet dolu Davut ve zina ettiği evli kadını kapsar. Yedi yüz karılı ve üç yüz cariyeli Süleyman'ı kapsar. Kahraman olarak övülen bu şahıslar bile ciddi, utanç verici günahlar işlediler. Günaha düşmüş dünyanın gerçekliğini çok daha acı verici bir açıklıkta ortaya koydular. Örnek aldığımız kişiler dahi utancın lekesinden kaçınamamaktadırlar!

Üstelik Yusuf ve Meryem'in maruz kaldığı (sahte) utanç var. “Nişanlısı Yusuf, doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde utandırmak istemediği için ondan sessizce ayrılmak niyetindeydi” (Mat. 1:19). Ardından handa ailesine yer olmadığından Krallar Kralı'nın bir yemlikte doğmuş olması var (bkz. Luka 2:7). O'nun mütevazi soyu ve doğumu alay ve imansızlık nedeniydi. “Kendi memleketine gitti ve oradaki havrada halka öğretmeye başladı. Halk şaşır kalmıştı. ‘Adamın bu bilgeliği ve mucizeler yaratan gücü nereden geliyor?’ diyorlardı. ‘Marangozun oğlu değil mi bu? Annesinin adı Meryem değil mi? Yakup, Yusuf, Simun ve Yahuda O'nun

kardeşleri değil mi?” (Mat. 13:54-55). İsa Bilinmeyenköy’de yaşayan önemsiz bir ailede dünyaya geldi.

Zekeriya, İsa Mesih’in geldiği bozulmuş dünyayı iyi bir şekilde özetliyor: En Yüce Olan diye çağrılacak olan çocuk, “karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayanlara ışık saçmak için” İsa Mesih en mütevazı insanların arasında dünyaya geldi (Luk. 1:79).

Her gün karanlıkta –bir başka kilisenin daha bölünmesinin karanlığı, imandan ayrıldığını söyleyen yetişkinliğe erişmiş bir çocuğun karanlığında– yaşarız. Her gün kendi ölüm gölgemizden –ışten çıkarılmanın, başımızdaki bir sağlık krizinin, bir eşin pornografi alışkanlığının ortaya çıkmasının gölgesinden– geçeriz.

Ne var ki, Dünyanın Işığı olan İsa, bizi aydınlatmak ve “ayaklarımızı esenlik yoluna yöneltmek üzere” karanlık dünyamıza girdi (Luka 1:79). Kutsal Kitap numara yapmaz, İsa da öyle. Her şeyi unutsanız dahi *İsa’nın bozulmuşluğu anladığımı* unutmayın.

Kutsal Kitap asla kaybınızı inkâr etmenizi ya da kederinizi bastırmanızı istemiyor, İsa da öyle. Unutmayın, *kederlenmek normaldir*.

Aynı zamanda, Kutsal Kitap bizleri asla umutsuz bırakmıyor, İsa Mesih de öyle. Acılarımızın ortasında İsa bize ışık (kederimize ve kaybımıza sonsuzluğun bakış açısını) ve esenlik (utanç ve umutsuzluğun içerisinde esenlik ve sağlamlık) sunuyor. Unutmayın, *umut etmek ve iyileşmek mümkündür*.

Düşünün: *İsa Mesih bozulmuşluğu anlıyor.* İsa Mesih’in doğduğu dünyanın bozulmuşluğu, sizin ruhunuzun bozulmuşluğuna nasıl dokunuyor?

Düşünün: *Acı çekmek ve kederlenmek normaldir.* Kutsal Kitap ve İsa size kederlenmek için izin veriyor. Ölüm gölgesi vadisi hakkındaki kederinizi ifade etseniz, neler söylediniz?

Düşünün: *Umut etmek ve şifa bulmak mümkündür.* Bugün utanç ve umutsuzluk duygularının ortasında Mesih’in sonsuz bakış açısına ve her gün yenilenen esenliğine sahip olmak sizin için nasıl olurdu?

3. GÜN

Yücelikle Sarmalanmış Keder

“Senin sağladığın... kurtuluşu... gözlerimle gördüm” (Luk. 2:30)

“Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak.” (Luk. 2:35)

*Tanrı’ya şükrederek Yeruşalim’in kurtuluşunu bekleyen herkese
İsa’dan söz etmeye başladı. (Luk. 2:38)*

Keder bir yolculuktur. Siz de ben de bunun bir noktadan diğerine düz bir çizgi olmadığını biliriz. Kederin karmaşık, dağınık yolculuğu tepelerden vadilere, vadilerden tepelere zik zak çizerek ilerleyen hoş ve düzgün bir süreç değildir.

Meryem ve Yusuf, İsa Mesih’in hayatının ilk haftalarında bu yolculuğu yaşadılar. Çocuklarını Rab’be sunmak için Yeruşalim’e getirdiklerinde, hayatları zaten alt üst olmuştu. Gizli tutulmak istenen soyağaçları, evlilik öncesi hamilelik, mütevazı bir yemlikte gerçekleşen doğum olayı vardı.

Önce Şimon adında kutsal bir adamla karşılaştılar. Şimon onlara *yücelikten* söz ederken hissettikleri esenliği hayal edin. Şimon, İsa’yı kollarına alarak Tanrı’yı yüceltti: “Ey Rabbim, verdiğin sözü tuttu; Artık ben, kulun huzur içinde ölebilirim. Çünkü senin sağladığın, bütün halkların gözü önünde hazırladığın kurtuluşu, ulusları aydınlatıp halkın İsrail’e yücelik kazandıracak ışığı gözlerimle gördüm” (Luk. 2:29-32). Meryem ve Yusuf, “O’nun hakkında söylenenlere şaşıtlar” (Luk. 2:33) ve bu son derece normaldi.

Ancak yücelik faslı fazla uzun sürmeyecekti.

Ardından keder geldi: “Bu çocuk, İsrail’de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir. Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak. Bütün bunlar, birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için olacak” (Luk. 2:34-35).

Kutsamanın böylesi! Ben bebeklerin duayla Tanrı'ya adandığı sayısız törende bulundum ve sayısız töreni de yönettim. Ancak hiç böyle bir kutsama görmedim. “Çocuğunun yaşamı ve hizmeti, senin yüreğini deşen bir kılıç gibi olacak!”

Bir an içleri rahatlıyor ve sakinleşiyorlar. Nitekim bebekleri beklenen Kurtarıcı! Hemen sonrasında acı ve ıstırapla doluyorlar. Hiç kuşkusuz Meryem, değerli Oğlu çarmıha gerilirken yaşadığı keder sırasında bu sözleri hatırlamıştır.

Bazen hissedecek zaman bulmak da zor olur. Hayat titreyen ayaklarımızın altından hızlıca kayar. İkinci kutsama için gittiklerinde Meryem ve Yusuf için böyle oldu. Keder yücelikle sarmalanmıştı.

Seksen dört yaşında bir peygamber olan Anna, onlarca yıl İsrail'in kurtuluşunu beklemişti. Tanrı'nın her şeye egemen olan mükemmel zamanında, bekleyişi sona erdi: “Tam o anda Anna, Tanrı'ya şükrederek Yeruşalim'in kurtuluşunu bekleyen herkese İsa'dan söz etmeye başladı” (Luka 2:38). Sonunda, kurtuluş! Çocuksuz bir dul olarak onlarca yıl dua ve oruçla bekleyen Anna'nın kurtuluşu yaklaşmıştı.

Bizim için kederi açık yürekle ve Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde karşılamak hayatidir. Ama günahın ve acıların çoğaldığı yerde *lütfun ve umudun çok daha fazla çoğaldığını* anlamamız da hayatidir. Şimon ve Anna, Kutsal Kitap'a ait “yücelikle sarmalanmış” bu kederin örneğidirler. Bizler umutsuz olanlar gibi değil, dünyanın Umut kaynağını bilenler gibi kederleniriz.

Düşünün: Keder yolculuğunuzun tepeleri ve vadileri, inişleri ve çıkışları nelerdir? Tanrı vadinizin neresindeydi? Umut vakitlerinizde – yani yücelik zamanlarınızda neredeydi?

Harekete Geçin: Kederimiz sırasında, acıların çoğaldığı yerde Mesih'in umudunun çok daha fazla çoğaldığına inanmak güçtür. Acınızın ortasında bir umut duası ya da en azından, Umudunuz olan Mesih'e tutduğunuzuzu ifade eden bir dua sunun.

4. GÜN

Ağıt Sesi ve Umut Vaadi

*“Rama’da bir ses duyuldu, ağlayış ve acı feryat sesleri! Çocukları için ağlayan Rahel avutulmak istemiyor. Çünkü onlar yok artık!”
(Mat. 2:18)*

“O zaman erden kızlar, genç yaşlı erkekler hep birlikte oynayıp sevinecek. Yaslarını coşkuya çevirecek, üzüntülerini avutup onları sevindireceğim.” (Yer. 31:13)

Noel öyküsünün Noel mesajlarımızdan ve Noel kartlarımızdan dışladığımız bir kısımdır bu. Öfkeyle dolu olan Hirodes, Beytlehem’de ve etrafındaki iki yaşın altında olan bütün erkek çocuklarını öldürttü. Dehşeti hayal edin. Acıyı. Kederi.

Kutsal Kitap kederimizi seslendirmemiz için bizi teşvik eder. Buna *ağıt* denilir. Yukarıda Matta 2:18’in sözlerini tekrar okuyun: “Çünkü onlar yok artık.” Ne üzücü bir kayıp ifadesi...

Tanrı size kederlenmeniz için izin veriyor. Kederinizi seslendirin.

Ancak Tanrı, diriliş umudunun Tanrısı asla ağıt noktasında kalmaz. Matta 2:18, Yeremya 31:15’ten alıntıdır. Tanrı bizim ağıtımızı duyar, seslendirdiğimiz acı için harekete geçer, acımıza dahil olur ve diriliş umudunu vaat eder.

Kederinizde terk edilmiş olduğunuzu mu hissediyorsunuz? Tanrı’nın Yeremya 31:10’daki çobanlık vaadine kulak verin: “İsrail’i dağıtan onu toplayacak, sürüsünü kollayan çoban gibi kollayacak.”

Devam edemeyecek kadar zayıf olduğunuzu mu hissediyorsunuz? Tanrı’nın Yeremya 31:11’deki her şeye gücü yeten vaadini alın: “Çünkü RAB Yakup’u kurtaracak, onu kendisinden güçlü olanın elinden özgür kılacak.”

Karanlık ve umutsuzluk hiç bitmeyecek gibi mi görünüyor? Tanrı’nın iyiliğine ve umut vaadine sarılın: “O zaman erden kızlar, genç yaşlı erkekler hep birlikte oynayıp sevinecek. Yaslarını coşkuya çevirecek, üzüntüle-

rini avutup onları sevindireceğim. Kâhinleri bol yiyecekle doyuracağım, halkım iyiliklerimle doyacak” (Yer. 31:13-14).

Sonraki ayet, Yeremya 31:15, Matta’nın Rama’daki ağıt ve acı ağlayışla ilgili alıntı yaptığı ayettir. Tanrı doğrudan kayıp bağlamında, kendi teselli edici huzurunu doğrudan vaat etmektedir.

O zaman, her şeye egemen Çobanımız amansız kederimize nasıl karşılık veriyor? “Verdiğin emek ödüllendirilecek”, “geleceğin için umut var” ve “yola” getirileceksiniz diye vaat ediyor (Yer. 31:16, 17, 18).

Ağıt ve umut. Pavlus her ikisini de 2. Korintliler 1:8-9’da örneklendiriyor: “Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı’ya güvenmemiz için oldu.”

Kaybınıza içtenlikle ağıt yakarken, *aynı zamanda* Tanrı’nın *ölüleri dirilten Tanrı* olduğuna inanıyor musunuz? Ölümün hükmünü hissederken ve yaşamdan bile umudu keserken, *aynı zamanda* Diriliş ve Yaşam olan Rab’be de sarılıyor musunuz?

Düşünün: İçten ağıt, Tanrı’yı şefkatin ve bütün tesellinin Babası olarak görmemizi gerektirir (bkz. 2.Ko. 1:3-7). Tanrı’nın keder yolculuğunuzda sizinle ilişkisini şu anda nasıl görüyorsunuz? Bu görüş 2. Korintliler’deki görüşe ne kadar benziyor?

Düşünün: Umuda sarılmak, Tanrı’yı her şeye egemen Çoban (bkz. Yşa. 40:10-11) ve ölüleri dirilten Tanrı (bkz. 2.Ko. 1:8-9) olarak görmemize bağlıdır. Tanrı’yı şu anda sizinle ilişkinizde nasıl görüyorsunuz? Umut yolculuğunuzda bu görüş Kutsal Kitap’ın görüşüne ne kadar benziyor?

5. GÜN

Açlık Çeken Ruhunuz İçin Ekmek

İsa ona şu karşılığı verdi: “İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı’nın ağzından çıkan her sözle yaşar” diye yazılmıştır.” (Mat. 4:4)

İsa hizmetine otuz yaşında başladı ama çoğumuzun hayatımızın işine başlamayı seçeceği şekilde ya da yerde başlamadı. “Bundan sonra İsa, İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü” (Mat. 4:1). Tek başına, açlık çekerek ve İblis tarafından denenerek geçen 40 gün. Boşluğa düşmek için sağlam bir reçete!

Yeni bir işe başladığınızı, yeni bir hizmete atıldığınızı, yeni bir kente taşındığınızı ya da yeni bir aile kurduğunuzu hayal edin. Şimdi de etrafta kimseyi bulamadığınızda, görünürde hiçbir sağlayış olmadığına, gün ve gün ayartıcı, kulaklarınıza “Tanrı *bütün bunlara* izin verdiği ve kesinlikle güvenilir olmadığı için sen kendine güven” diye fısıldadığında, beklentilerinizin nasıl paramparça olduğunu hayal edin!

Beklentilerimiz parçalandığı zaman, boşluğumuzda, kederimizde, açlığımızda ve yalnızlığımızda nereye döneriz? İsa şöyle yanıt veriyor: “İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı’nın ağzından çıkan her sözle yaşar” diye yazılmıştır” (Mat. 4:4).

Yalnız ekmekle yaşamamak neye benzer? İsa bunu bize yalnız öğretmekle kalmıyor; *örnek teşkil ediyor*. Dört Müjde kitabı boyunca, ayartılmanın ortasında, yalnızlıkta, açlıkta, acılarda, reddedilmede, kayıplarda ve kederde, İsa yalnızca Tanrı’yla yaşıyor. Bakıp öğrenelim.

Sabah çok erkenden, ortalık henüz ağarmadan İsa kalktı, evden çıkıp ıssız bir yere gitti, orada dua etmeye başladı. (Mar. 1:35)

Halkı gönderdikten sonra dua etmek için tek başına dağa çıktı. Akşam olurken orada yalnızdı. (Mat. 14:23)

Onları uğurladıktan sonra, dua etmek için dağa çıktı. (Mar. 6:46)

İsa bir yerde dua ediyordu. Duasını bitirince öğrencilerinden biri, “Ya Rab” dedi, “Yahya’nın kendi öğrencilerine öğrettiği gibi sen de bize dua etmesini öğret.” (Luk. 11:1)

İsa bunları söyledikten sonra, gözlerini gökyüzüne kaldırıp şöyle dedi: “Baba, saat geldi. Oğlun’u yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin.” (Yu. 17:1)

İsa, hayatının ritmi içerisinde sürekli ve düzenli olarak Babası’yla yakın ilişkisi aracılığıyla ruhunu besledi. Çöldeki denenmesi sırasında bizlere öğrettiği gibi, İsa Tanrı’yla her an konuşarak, *kendi öğrettiği yolda yürüyordu.*

Kederimizde en büyük ayartılardan biri kendi içimize dönmektir. Bunun yerine Tanrı, bizi yukarıya, kendisine dönmeye çağırıyor. Hayatımız batarken, bakış açımız daralır ve Tanrı *sonradan akla gelen bir düşünce* olabilir. İsa, Tanrı’yı *her düşünce* haline getirmenin örneğini veriyor. Kederimizin boşluğu içerisinde, Babamız bizi ruhumuzun açlığını sınırsız şekilde tatmin eden paydaşlığıyla beslemek için çağrıda bulunmaktadır.

Düşünün: Tanrı, Yeremya 2:13’te şöyle demektedir: “Çünkü halkım iki kötülük yaptı: Beni, diri suların pınarını bıraktı, kendilerine sarnıçlar, su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar.” Kederinizin boşluğu içerisinde, hangi çatlak sarnıçlarla ruhunuzu doyurmaya ayartıldınız?

Harekete Geçin: Kederinizin boşluğunda, yaşam sularının pınarı olan Tanrı’yla ruhunuzu doyurarak İsa’yı nasıl örnek alabilirsiniz? Bugün biraz zaman ayırıp sessiz bir yere çekilerek Tanrı’nın Sözü üzerinde düşünmeye ve sizi dinleyen Babanız’a dua etmeye ne dersiniz?

6. GÜN

Karanlığınızda Işık

“Rab’bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde’yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab’bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi.”
(Luk. 4:18-19)

Dün kederimizdeki en büyük ayartılardan birinin yukarı doğru Tanrı’ya dönmek yerine içimize dönmek olduğunu öğrendik. Keder bizi daima başkalarına doğru dışarı dönmek yerine, kendi içimize dönmeye ayartır.

Derin bir şekilde kederlenen herkes tam olarak ne demek istediğimi bilir. Tek yapmak istediğimiz kıvrılıp cenin pozisyonu almaktır. Başkasıyla ilgilenmek şöyle dursun, kendimize bile güçlükle bakarız.

Tanrı bunu anlıyor. Bizim acımızı anlıyor. Ancak bizim de uzun süre cenin durumunda durmanın sağlığınıza iyi gelmediğini, O’nu yüceltmediğini ve başkalarına yararlı olmadığını anlamamızı istiyor. Bu nedenle, bütün tesellinin kaynağı olan Tanrı, *başkalarını teselli edebilmemiz için bize kendi tesellisini sunuyor* (bkz. 2.Ko. 1:3-7).

Peki ama bunun, bizim bugünkü metnimizle ne ilgisi var? Bağlamı düşünün. Dönek kalabalık, ilk başta “İsa’yı övüyor, ağzından çıkan lütufkâr sözlere hayran kalıyordu” (Luk. 4:22). Ona sırtlarını dönmeleri içinse sadece beş altı ayet yeterli oldu: “Havradakiler bu sözleri duyunca öfkeden kudurdular. Ayağa kalkıp İsa’yı kentin dışına kovdular. O’nu uçurumdan aşağı atmak için kentin kurulduğu tepenin yamacına götürdüler” (Luk. 4:28-29).

Keder ve reddedilme karşısında bile İsa’nın tepkisi ne oldu? Cenin durumunda değil, hizmet durumundaydı. Yetişmiş olduğu ama şimdi O’nu öldürmek istedikleri yer olan Nasıra’dan ayrılarak Kefernahum’a yerleşti ve Yeşaya’nın başka bir peygamberliğini yerine getirdi. “Karanlıkta yaşayan halk, büyük bir ışık gördü. Ölümün gölgelediği diyarda yaşayanlara ışık doğdu” (Mat. 4:16).

İsa Mesih'in tümüyle Tanrı ve tümüyle insan olduğunu biliyoruz (bkz. Luk. 2:52). Hayatın acısını derinden hissettiğini biliyoruz. O acılar adamıydı. Bu Tanrı-insan, bu tümüyle insan olan İsa, kendi halkı tarafından *reddedilirken*, karanlıkta olanlara ışık tutmaya devam ediyor.

Biz hayatımızdaki karanlığa, acıya ve kayba ağıt yakarken *dahi*, başkalarına ışık tutabilir miyiz? Eğer ışık kaynağımız Göksel Babamız'la ilişkimize tutabiliriz. İsa'nın kimliği, beraber yetiştirdiği insanların kendisi hakkında neler düşündüğüne odaklı değildi. Kimliği Tanrı'nın kendisiyle ilgili ne düşündüğüne odaklanmıştı. "Göklerden gelen bir ses, 'Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum' dedi" (Mat. 3:17).

İsa kendi memleketinde reddedildiği için kederlendiği halde, Babası'ndaki kimliğinin ışığında yaşıyordu. O, sevilen ve sayılan Oğul'du. Tanrı'nın bizimle lütfaya dayalı ilişkisinin ışığında yaşadığımız zaman, kederli olsak dahi, başkalarına lütuf ışığı sunabiliriz.

Düşünün: Kederinizde kendi içinize dönüp cenin pozisyonunda kalma ayartısına ne zaman kapıldınız? Hepimiz oradan geçtik. Bunu kabul etmek normaldir.

Düşünün: Kederinizin ortasında dahi başkalarına dönmek için ne gerekir? Mesih'teki Tanrı tarafından sevildiğinizi ve sayıldığınızı bilmek bugün hizmet odağını korumanıza nasıl yardımcı olabilir?

7. GÜN

Yüreğimizin Gözlerini Açmak

“Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var. Gidin de, ‘Ben kurban değil, merhamet isterim’ sözünün anlamını öğrenin. Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim.”

(Mat. 9:12-13)

Keder gözlerimizi bulutlandırır, *Tanrı'nın kim olduğuna ve bizim kim olduğumuza* dair kuşku kataraktına neden olur. Kederin ortasında umut taşımak için Tanrı'yı, Mesih'te şefkatli ruh hekimimiz olarak görmeliyiz (bkz. Mat. 9:12-13). Mesih'te kim olduğumuzu, yani paha biçilmez değerde olduğumuzu görmeliyiz (bkz. Mat. 12:10-14).

Eğer Tanrı'nın karakteri hakkında bulutlu bir görüşe sahip olan kimse varsa, onlar Ferisilerdi. Tanrı'yı gönülsüz bir Yargıç olarak görüyorlardı. Onlar için Tanrı'nın yüreğinin özünde, yalnızca bizi mahkûm etmeye yönelik öfkeli bir arzu vardı. Bize lütuf ve iyilik sunsa dahi, bunu adeta sınırlı iyilik deposundan cimrice dağıtmak zorunda olduğu için gücenerek, gönülsüzce yapıyordu. Ne büyük küfür!

Onların Tanrı'ya ilişkin küfür niteliğinde olan görüşlerini Matta 9:10-11'de görüyoruz. İsa vergi görevlileri ve günahkârlarla sofrada oturuyor. Onlara göre, Tanrı şefkat değil de mahkûmiyetle geldiği için, Ferisiler burada dehşet içindedir.

İsa onların Tanrı'yla ilgili yanlış görüşlerini işterek karşılık verir: “Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var. Gidin de, ‘Ben kurban değil, merhamet isterim’ sözünün anlamını öğrenin. Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim” (Mat. 9:12-13).

Bizler Tanrı'yı nasıl görüyoruz? Ferisilerin gördüğü gibi katı bir yargıç olarak mı? Yoksa bizi kayıran, hem ruhumuzdaki hem de bedenimizdeki hastalıkları iyileştiren merhametli, şefkatli Ruh Hekimi olarak mı?

Kederimizin içerisinde, Tanrı'yı kaybımızın merceğinden görme hatasına düşebiliriz. Oysa Mesih, Baba'yı çarmıhın merceğinden görmemiz için bize çağrıda bulunur.

İsa acımızda ve kaybımızda neden bizi kayırıp bize şifa veriyor? Çünkü şefkatlidir. Çocuklarına değer verdiği için bizleri iyileştirir. Kutsal Yazılar'da bunu açık bir şekilde görürüz: "Orada eli sakat bir adam vardı. İsa'yı suçlamak amacıyla kendisine, 'Şabat Günü bir hastayı iyileştirmek Kutsal Yasa'ya uygun mudur?' diye sordular. İsa onlara şu karşılığı verdi: 'Hanginizin bir koyunu olur da Şabat Günü çukura düşerse onu tutup çıkar-maz? İnsan koyundan çok daha değerlidir! Demek ki, Şabat Günü iyilik yapmak Yasa'ya uygundur.'" (Matta 12:10-12).

Her birimizi kendi eliyle bir şiir gibi, başyapıt gibi harika ve hayret verici bir şekilde biçimlendiren Yaratıcımız İsa (bkz. Ef. 2:10), lütfuyla *kendisi için* paha biçilmez bir değere sahip olduğumuzu ilan ediyor. Kederimizin içerisinde çoğunlukla Tanrı tarafından terk edildiğimizi, tek başımıza olduğumuzu ve sevilmediğimizi hissederiz. Oysa İsa ellerini uzatıp bizi ellerimizden tutarak gözümüzün içine bakar ve şöyle der: "Sen yalnızca Mesih'teki lütufla seviliyorsun ve değerlisin!" Mesih bizleri yüreğimizin gözlerini açarak Tanrı'ya ve O'nun gözleri aracılığıyla kendimize bakmaya davet ediyor.

Düşünün: Tanrı'ya kaybınızın merceğinden baktığınızda, O'nunla ilgili kafanızda ne gibi sahte resimler çizdiniz? Tanrı'ya çarmıhın merceğinden baktığınızda, Kutsal Kitap'a uygun olan ne gibi resimler çizebilirsiniz?

Düşünün: Acımız bizim "Bir başımayım!" diye bağırmamıza neden olur. Oysa Mesih "Değerlisin!" diye bağırır. Bugün yüreğinize, canınıza ve ruhunuza "Mesih'te değerli" mührünü basmak için ne yapabilirsiniz?

8. GÜN

Umutsuzlar için Umut

“İşte Kulum, O’nu ben seçtim. Gönlümün hoşnut olduğu sevgili Kulum O’dur. Ruhum’u O’nun üzerine koyacağım, O da adaleti uluslara bildirecek... Uluslar da O’nun adına umut bağlayacak”
(Mat. 12:18, 21).

Acımız ve kederimiz çoğu kez adaletsizliğe, örneğin haksızca işten çıkarılmaya, korkunç tacizlere, karalayıcı eleştirilere maruz kalmamızdan kaynaklanır. Adalet algısı olmadığına, yanlışları düzelten, tacizciyle yüzleşen, itibarımızı savunan kimse olmadığına acımız derinleşir.

Yalnız, terk edilmiş ve korunmasız hissederiz. Dışlandığımızı, reddedildiğimizi, itildiğimizi düşünürüz. Bunları yazmak bile canımı yakıyor ve okumanın da sizin canınızı yaktığına eminim.

Kimse bizden yana durmayacaksa, o zaman meseleyi kendimiz çözme ayartısıyla karşılaşırız. Ancak Kutsal Yazılar’a göre, Tanrı’yı Öç Alıcımız olarak gördüğümüzde, kendimiz öç almak zorunda değilizdir. “Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı’nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: Rab diyor ki, ‘Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.’” (Rom. 12:19).

Pavlus’un ayete nasıl başladığına dikkat ettiniz mi? “Sevgili kardeşler.” Bizler yalnız değiliz! Bizler reddedilmiş değiliz. *Her haksızlığın karşılığını vermeyi vaat eden Öç Alıcı tarafından seviliyoruz.*

Pavlus bize, Matta’nın sevilmeyle ilgili sözlerini içeren metnimizi hatırlatıyor: “İşte Kulum, O’nu ben seçtim. Gönlümün hoşnut olduğu sevgili Kulum O’dur.” O günün bağlamında ve kültüründe, sonraki sözler şok edicidir: “Ruhum’u O’nun üzerine koyacağım, O da adaleti uluslara bildirecek... Uluslar da O’nun adına umut bağlayacak” (Mat. 12:18, 21).

Tanrı’nın Sevgili Kulu’nun çağrısı, *uluslara* adaleti bildirecek mi? *Uluslar*, İsa’nın adına umut mu bağlayacak? Yahudi din adamlarının gözünde uluslar dış kapının mandalıydılar. Tanrı’nın adaleti için hiçbir umutları olmadığı gibi, Tanrı’nın kurtuluş tasarısında hiçbir yerleri yoktu. Ferisiler böyle düşünüyor ve öğretiyordu.

İsa'nın adında umutsuzlar için, adaletsizliğin kederine katlanan dışlanmışlar için umut vardır. Hayatın tüm adaletsizlikleri "Sen sevilmiyorsun!" diye haykırdığında, Tanrı'nın sevgili Oğlu sizi Üçlülük'teki sevgiye dahil olmaya çağırıyor. Hayatın bütün haksızlığı, "Yanlışların düzeltilmesine dair bütün umutlarından vazgeç!" diye haykırdığında, Tanrı'nın sevgili Oğlu size adalet teminatı veriyor. O zafer *kazanacaktır!*

İsa yumuşak huyluydu ama zayıf değildi. "Çekişip bağırmayacak, sokaklarda kimse O'nun sesini duymayacak. Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek ve sonunda adaleti zafere ulaştıracak" (Mat. 12:19-20). İsa Mesih tam ve eksiksiz adaleti sağlayana dek, sevgili çocuğu olan sizi korumak size yapılan yanlışın öcünü alma konusunda sert ve şiddetlidir.

Düşünün: Dürüst olalım. Hepimizin elinde bize karşı işlenen adaletsizliklerin listesi vardır. Bu listenin en üstünde hangi acı verici haksızlıklar var? Bu olaylarda adaletin yoksunluğu ruhunuzu hangi terk edilmişlik duygularıyla harap etti ve ruhunuzu ne gibi öç alma arzularıyla ayarttı?

Düşünün: Umutlu olalım. Tanrı'yı Öç Alıcınız olarak görmek ruhunuzda ne gibi bir fark yaratır? Bugün "İlk On Adaletsizlik Eylemi" listenizi alıp bu listeyi zaferle adaleti sağlayarak hayatınızdaki bütün haksızlıkları *düzelteceğini* vaat eden Sevgili Oğul İsa'ya teslim edebilirsiniz?

9. GÜN

Ne Mutlu... Şimdi... Yaslı Olanlara!

“Ne mutlu yaşlı olanlara...” (Mat. 5:4)

“Ne mutlu size, şimdi ağlayanlar...” (Luk. 6:21)

Kutsal Kitap günaha düşmüş, bozulmuş dünyamızdaki yaşam hakkında dürüstdür. İsa günaha düşmüş dünya üzerimize yıkıldığında neler olduğunu açık sözlü ve dolaysız bir şekilde ifade eder. Kendisini takip edenlerin yas tutmayacakları gibi uydurma bir şey söylemez. Yas için canhıraş dövünme, ağıt yakma, feryat etme, boğucu bir kederle, içler acısı bir üzüntüyle dolma anlamına gelen güçlü bir sözcük seçer.

Ancak İsa orada kalmaz. Luka 6:21'deki paralel anlatıda İsa şöyle der: “Ne mutlu size, şimdi ağlayanlar! Çünkü güleceksiniz.” Ağlama sözcüğünün Grekçesi, özellikle kaybın ve ölümün yasını tutarken kederle haykırma ifade etmektedir. Cenazelerde duyduğumuz hıçkırıklı ağlayışları düşünün.

Bunlar günaha düşmüş dünyamızdaki hayatla ilgili olarak Dağdaki Vaaz'ın iki dürüst sözüdür. Buna benzer diğer sözleri de dikkate alın: Zulüm göreceğiz, hakarete uğrayacağız, iftiraya maruz kalacağız, yoksulluk, açlık çekeceğiz, nefret edileceğiz, dışlanacağız ve kötülükle suçlanacağız (bkz. Matta 5 ve Luka 6). İsa asla hoş ve boş vaatler vermedi. İsa size kederlenmeniz, yas tutmanız, ağlamanız, feryat etmeniz ve acı çekmeniz için izin veriyor.

Kayıplar karşısındaki tipik tepkileri incelemiş olanlar, keder yolculuğunun ilk yaygın adımının inkâr olduğuna dikkat etmişlerdir. Hiçbir şey olmamış gibi yaparız. Yaşadığımız şok karşısında hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey kalkanlarımızı delip bizi yaralayamaz gibi davranırız.

Kutsal Kitap inkârdan içtenliğe geçiş yapmamızı, kendimize, birbirimize ve Tanrı'ya karşı bozulmuş dünyamız hakkında dürüst olmamızı bu yurur. Şükran mezmurlarından daha çok ağıt mezmurlarının olmasının nedeni budur. Tanrı kendi çocuklarını, acımız ve ıstırabımız hakkında kendisiyle katıksız bir dürüstlüğe davet eder.

Luka'nın Dağdaki Vaaz anlatısı, kayıplarımızın geçici doğasına vurgu yapar. "Ne mutlu size, *şimdi* açlık çekenler! Çünkü doyurulacaksınız. Ne mutlu size, *şimdi* ağlayanlar! Çünkü güleceksiniz" (Luk. 6:21). Acımızın "şimdiliğini" onurlandırmamız önemlidir. Mesih'te acı çeken kardeşlerimize yönelik hizmetimizde bu özellikle geçerlidir. Tanrı'nın her durumda iyilik için etkin olduğunu ifade eden Romalılar 8:28'e koşmayı severiz. Pavlus'un Romalılar 8:28'e gelmeden önce acılardan, anlamsızlıktan, yozlaşmadan, inlemeden, zayıflıktan ve sızlamadan söz ettiği on bir ayete dikkat çekmek ilginç ve eğitici (bkz. Rom. 8:17-27).

Pavlus kederle ilgili olarak *hem/ve* yaklaşımına örnek oluşturur. *Şimdi*, kederin içindeyken, *acı çekmek normaldir*. Kederlenmemiz ve inlememiz için Tanrı'nın iznine sahibiz. Arkadaşlarımızın kederine, Tanrı'nın zamanına ve onların hızına uygun bir şekilde ortak olduktan *sonra*, onları şifa veren umut yolculuğuna yönlendirebilir, acıların ve kayıpların içerisinde dahi *umut sahibi olabileceğimizi* iletiriz.

Elbette ne Matta 5:4 ne de Luka 6:21 yasla ya da ağlayışla biter. Tanrı'nın Sözü bizi asla umutsuzluğun tabutunda bırakmaz. Bunun yerine, Kutsal Yazılar bizi tabut deneyimleriyle dürüstçe yüzleşmeye ve ardından diriliş umudunun Tanrısı'na bakmaya çağırır. Yarın bu bakışı birlikte yapacağız.

Düşünün: Kimse sizinle oturup kederinize ortak olmadan aceleyle şifa umuduna koşturdu mu? Bu size nasıl hissettirdi? Onların sizin kederinize ortak olamamaları, sizin dürüstçe kederlenmenizi nasıl etkiledi?

Harekete Geçin: Bugün yaşadığınız kederi ifade eden bir ağıt mezmuru yazmayı düşünün. 13. ya da 88. Mezmur'u kişiselleştirerek yazmanızın yararı olabilir.

10. GÜN

Teselli Edileceksiniz

“Ne mutlu yaşlı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler.” (Mat. 5:4)

“Ne mutlu size, şimdi ağlayanlar! Çünkü güleceksiniz.” (Luk. 6:21)

Luka'nın Dağdaki Vaaz anlatısına başlama şekline bayılıyorum: “İsa, gözlerini öğrencilerine çevirerek şöyle dedi...” (Luk. 6:20). Müjde kitapları çoğu kez İsa Mesih'in gözlerini öğrencilerine, kabalalığa ya da tarlalara çevirdiğini ifade eder. O'nun bakışı içe işleyen bir bakıştır. İsa insanları tanıyor ve anlıyor (bkz. Yu. 2:24-25). O'nun bakışı aynı zamanda şefkatli bir bakıştır. İsa bizim acımızı derinden, içten ve yakından anlıyor. Dün gördüğümüz gibi, İsa Mesih bizlere dürüst gözlerle, kayıplarımızla ve kederimizle ilgilenen, yumuşak bir yürekle bakıyor.

Ancak İsa, *öykünün sonunu biliyor*. Bu nedenle hayatınıza derinden bakarken sadece şimdiki acılarınızı değil, gelecekteki sevincinizi de görüyor. İsa bugün sizlere bakarken, O'nun şimdiki geçici öykünüze sonsuz gerçeğiyle seslendiğini işitin. “Ne mutlu yaşlı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler” (Mat. 5:4). “Ne mutlu size, şimdi ağlayanlar! Çünkü güleceksiniz” (Luk. 6:21).

Gülmek sadece bir kıkırdama değildir. *Gülmek* derinden gelen bir kahkahadır! Bütün beden, hem beden hem de ruhun gülmesidir. Kontrol edilemeyen, bulaşıcı bir sevincin taşkınlığıdır. Habakkuk 3:18'deki sevinçten coşmadır.

Peki ama neden güleceğiz? Tanrı yasımızı nasıl memnuniyete çevirir? İsa Mesih şöyle açıklıyor: “O gün sevinin, coşkuyla zıplayın! Çünkü gökteki ödülünüz büyüktür” (Luk. 6:23). İsa şimdiki dünyasal öykümüzle içtenlikle yüzleşmemiz ve bunu yaparken, *aynı zamanda* gelecekteki sonsuz öykümüzü (“Çünkü gökteki ödülünüz büyüktür”) hatırlamamız için bizi teşvik ediyor.

Kederimiz, acılarımız, kayıplarımız, yaralarımız, reddedilmemiz, zulmümüz ve hastalığımız içerisinde sonsuz bakış açısına tutunabiliyor mu-

yuz? Gökler bugün nasıl bir fark yaratıyor? Gelecekteki ödülümüz nasıl bir fark yaratıyor? Sonsuza dek teselli edilip sevinçle kahkaha atacağımıza gerçekten inanmamız şu anki yasımızı ve ağlayışımızı bugün nasıl etkileyebilir?

İsa Mesih'in öğrettiği şeyi, Pavlus yaşıyor: "Kardeşlerim, Asya İli'nde çektiğimiz sıkıntılardan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu" (2.Ko. 1:8-9).

Pavlus hiçbir şey olmamış gibi davranmadı. Hayatla dürüstçe yüzleşti. Yaşamaktan bile umudu kesmiş ve ölüme mahkûm olduğunu hissetmişti. Ancak Pavlus hayat buradaki hayatından ibaretmiş gibi davranmadı! Tabut deneyimleriyle yüzleşmekle kalmayıp, geleceğin umudunu bugün yaşayabilmek için ölüleri dirilten Tanrı'yı tabutuna davet etti.

Ölüleri dirilten Tanrı sayesinde, gelecek olan o günde yumuşak huylular dünyayı miras *alacak*, açlar *doyurulacak*, merhametli olanlar merhamet *bulacak*, temiz yürekliler Tanrı'yı *görecektir*. İsa, sizi yasınıza ve ağlayışınıza, ölüleri dirilten Tanrınız'ın bütün ağlayışınızı sonsuz gülüşe çevireceği geleceğin merceğinden bakmaya davet ediyor.

Düşünün: Sonsuza dek teselli edilecek ve derinden bir kahkahayla güleceksiniz. Geleceğin bu gerçekliği, şimdiki yasınız ve ağlayışınız içerisinde sizi bugün nasıl etkiliyor?

Düşünün: Pavlus tabut deneyimleriyle yüzleşirken aynı anda boş mezarı kutlamayı, yani ölümlerle yüzleşirken Diriliş ve Yaşam'a sarılmayı biliyordu. Bugün ölüm cezasına mahkûm olduğunuzu hissetseniz dahi ölüleri dirilten Tanrınıza sarılmanız nasıl olurdu?

11. GÜN

Lütüfla Dolu Müjde Kederinin Bir Portresi

“Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: Düşmanlarınızı sevin, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin, size hakaret edenler için dua edin.” (Luk. 6:27–28)

*“Babanız merhametli olduğu gibi, siz de merhametli olun.”
(Luk. 6:36)*

On günlük birlikteliğimizde dürüstlükten epeyce söz ettik. Bugün üzerinde düşünmemiz gereken metinler hakkında dürüst olalım. “Sevgili yazar, İsa’nın kederimle özdeşleşen ve acı çeken Kurtarıcı olduğuna dair sözlerini beğendim. Acılarımda beni teselli eden şefkatli Kurtarıcı olduğuna dair düşüncelerini takdir ettim. İsa’nın bana kayıplarımında umut ve şifa veren Kurtarıcı olduğuna dair düşüncelerinden zevk aldım. Ancak İsa’nın, bana *kaybımın içerisinde sevmek* için güç veren Kurtarıcı olması mı? Kederle ilgili böyle bir günlük ruhsal okumada böyle bir şey bulacağımı ummazdım!”

Belki böyle bir şey düşünmüyorsunuz ama ben düşünüyordum çünkü kederle ilgili Kutsal Kitap ilkelerini bulmak için İncil’in ilk dört kitabını baştan aşağı taradım. İsa, tekrar ve tekrar teselli edici umut noktasında kalakalmayı reddetti. Beni sadece başkalarını teselliye ve onları sevmeye değil, kederime neden olanları bağışlamaya ve sevmeye doğru yönlendirdi! İsa keder ve kayıp bağlamında dolaysız ve tutarlı olarak gözlerini ruhumu dikti ve Sözü aracılığıyla şöyle dedi: “Bob, düşmanlarını sev, senden nefret edenlere iyilik yap, sana lanet edenler için iyilik dile, sana hakaret edenler için dua et” (Luka 6:27-28). Bu ayetlerin, İsa’nın şu sözlerinden *beş ayet sonra* geldiğini unutmayın: “Ne mutlu size, şimdi ağlayanlar! Çünkü güleceksiniz” (Luka 6:21). İsa Mesih *yas tutma ve ağlama bağlamında* bizleri *bağışlayan ve seven* bir hayata çağırıyor. Bu bedeli yüksek olan öğrenciliktir.

Kederin ilk evrelerinde bunu hayal etmek olanaksız olsa da, Tanrı'nın kederimiz için amacı budur: Geleceğimizin bakış açısının ışığında ("Güleceksiniz"), nefretin, lanetin ve hakaretin hedefi olurken, bizden nefret edenlere iyilik yapmalı, lanet edenlere iyilik dilemeli ve hakaret edenler için dua etmeliyiz.¹

Bu nasıl mümkündür? Biz Kutsal Ruh'un gücüyle, Oğul'un etkinliğiyle ve *Baba'nın örneğini takip ederek* böyle sevebiliriz. Bizi kederlendirenleri sevdiğimiz zaman "Yüceler Yücesi'nin oğullarıyız. Çünkü O, nankör ve kötü kişilere karşı iyi yüreklidir. Babanız merhametli olduğu gibi, siz de merhametli olun" (Luka 6:35-36).

İsa kendisinin yapmadığı bir şeyi bizden istemiyor. Kendisini çarmıha gerenler için "Baba, onları bağışla!" diye feryat etmişti. Baba, kalbini kıran kayıp oğluna koşmuş, kucaklamış ve eve dönüşünü kutlamıştı. Lütüfla dolu Müjde kederi, Üçlülük'ün sevdiği gibi sevmeyi içerir.

Romalılar 8:17-29'un acılar bağlamında görüldüğünü hatırlayın. Bu acıların doruk noktası, hedefi, nihai amacı nedir? "Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri *Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere* önceden belirledi (Rom.8:29). Acılardan şifa bulmak neye benzer? Sadece her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı'nın tesellisine kavuşmak değil, aynı zamanda bütün merhametin kaynağı olan Baba gibi merhamet göstermektir.

Düşünün: Sizi kim yaraladı? Kederinizin ve acınızın insan kaynağı kimdir? Tanrı'ya bu kişiyle ilgili olarak nasıl bir ağıt duasıyla feryat etmek istersiniz?

Düşünün: Tanrı'nın sevmenizi istediği düşman kimdir? Bu düşmana Kutsal Kitap'a uygun *kutsal sevgiyle* yaklaşmak nasıl olur? Tanrı sizi yaralamış, zarar vermiş ya da kötüye kullanmış bir kişi için nasıl dua etmeye çağırıyor?

12. GÜN

İsa Hareket Halindedir!

*İsa kentin kapısına tam yaklaştığı sırada, dul annesinin tek oğlu olan bir adamın cenazesi kaldırılıyordu. Kent halkından büyük bir kalabalık da kadınla birlikteydi. Rab kadını görünce ona acıdı.
(Luk. 7:12-13)*

Zihninizde canlandırın. Hayatın Yaratıcısı, Nain kentinin kapısına yaklaşıyor. “Bir adamın cenazesi kaldırılıyordu” (Luk. 7:12). Orada böyle bir şey olmaması gerekirdi. Ölüm davetsiz bir misafirdir. Bir istilacıdır. Ancak Yaratıcı hareket halindedir ve karşı saldırıya geçmek üzeredir. Seyretmeye devam edin.

Ölü adam “annesinin tek oğluydu.” Esasen kadının “biricik oğluydu.” İsa bunu anlayabilirdi! Kadın sadece çocuksuz değil, kocasız da kalmıştı; “duldu.” Luka’nın, “Rab’bin kadını görünce ona acıdığını” belirtmesine şaşmamak gerek (Luk. 7:13).

Doktor Luka, acıma sözcüğü için anatomi ve fizyoloji dünyasından gelen bir sözcük seçiyor. İç organlara işaret eden bir kelime olarak, “acımayla dolu bağırsak” anlamındaki bir ifadeyi kullanıyor. Hissiyatın karnınızı alt üst edecek kadar derin olduğunu hayal edin. Kişinin bedeninden, canından, ruhundan, yüreğinden, zihninden, iradesinden hislerinden ve duygularından, yani tüm varlığının en derinlerinden kaynaklanan bir acıma söz konusudur. Müjde yazarları, bu terimi İsa’yla ilgili olarak on kereden fazla kullanıyorlar.

Her şeyi unutsanız dahi bunu hatırlayın. Siz acı çekerken İsa size sınırsız, tutkulu ve eşsiz bir acıma duyuyor. Bu acıma O’nu harekete geçirip müdahaleye yönlendiriyor.

Hazır olun. Tanrı harekete geçmek üzeredir. “[İsa] yaklaşıp cenaze sedyesine dokununca sedyeyi taşıyanlar durdu. ‘Delikanlı’ dedi, ‘Sana söylüyorum, kalk!’ Ölü doğrulup oturdu ve konuşmaya başladı. İsa onu annesine geri verdi. Herkesi bir korku almıştı. ‘Aramızda büyük bir peygamber ortaya çıktı!’ ve ‘Tanrı, halkının yardımına geldi!’ diyerek Tanrı’yı yüceltmeye başladılar (Luk. 7:14-16).

Zihninizde tekrar canlandırın. İsa acımayla hareket ederek sedyeye yaklaşıyor ve dokunuyor. Herkesin nutku tutuluyor ve ölü gibi donup kalıyorlar. İsa, Lazar'a yaptığı gibi genç adama "Sana söylüyorum, kalk!" diye buyruk veriyor. Bundan sonra olanlar içinize nüfuz etsin. Ölü adam doğrulup oturuyor. Ölü oğul konuşmaya başlıyor.

Luka Grekçede İsa'nın, kadının biricik oğlunu ona *geri* verdiğini söylüyor. Kaybolmuş olan şimdi bulunmuştur. Ölü olan geri dönmüştür.

Bazen bu hayatta ölü şeyler dirilir. Zulmeden kişi af diler. Kaybolan oğul eve döner. Sizi kötüye kullanan kişi teslim olur ve bağışlanmak için yalvarır. Bazen de kaybolanlar yeryüzünde geri dönmez ama bir gün bütün gözyaşlarının, kederin, ağlayışın, yasın ve ıstırabın alınıp götürüleceğine, kayıp ve ölü olanların geri getirilip yaşama kavuşturulacağına dair vaadimiz var.

Bir gün her şeyin düzeleceğinden emin olabiliriz çünkü Yaratıcı kendi halkını ziyaret etmiştir. Grekçe yine burada da önemlidir. Ziyaret etmenin tam anlamı "ilgilenmektir." Tanrı halkını ziyaret ederek, insan bedeni alıp bizimle birlikte olarak bizimle ilgilenmiştir. Tümüyle şefkatli ve her şeye gücü yeten Yaratıcı bizi ziyaret ettiğinde her şey değişmeye başlar. İlbaharın Narnia'ya dönmesine benzer. Müjde kitaplarındaki her diriliş, İsa'nın hareket halinde olduğunu gösteren, önceden tattığımız bir vadin işaretidir!

Düşünün: Bu gerçeği bugün yanınızda taşıyın: Acı çekerken dahi İsa size sınırsız, tutkulu ve eşsiz bir acıma duymaktadır.

Düşünün: İsa hareket halindedir. İlbahar gelmiştir. Umudun bugün yüreğinizde köklenmesine ve tomurcuklanmaya başlama-sına nasıl izin verebilirsiniz?

13. GÜN

Talita Kumi!

*Çocuğun elini tutarak ona, “Talita kumi!” dedi. Bu söz, “Kızım, sana söylüyorum, kalk” demektir. On iki yaşında olan kız hemen ayağa kalktı, yürümeye başladı. Oradakileri derin bir şaşkınlık aldı.
(Mar. 5:41-42)*

Bir kız ölmüştür. “Arkadaşlar”, Eyüp’ün danışmanları gibi öğüt verirler: “Tanrı’yı kederinle rahatsız etme, Yair! Kızın öldü. Artık çok geç” (bkz. Mar. 5:35). Umudu yitirmek, kayıplar karşısında verilen çok yaygın ancak üzücü bir tepkidir.

Biz bu tepkide kendimizi görüyor muyuz? Belki hayat bizleri öylesine ezmiştir ki, 2. Krallar 4. bölümde Elişa’ya “Beni umutlandırma demedim mi?” diyen kısır Şunemli kadın gibiyizdir. (2.Kr. 4:28). Bazen hayat bizi öyle gücendirmiştir ki, umutlu olanlarla birlikte umut edemeyiz. Bunun yerine, başkalarında olumlu beklentinin kırıntısını dahi görsek, heveslerini kırarız.

İsa’nın öğüdü farklıdır. “Korkma, yalnız iman et!” Korku kayıplara verilen diğer yaygın tepkidir. Ancak bu tepkiye karşı koymanın en iyi yolu Tanrı’nın sevgi dolu mutlak egemenliğine inanmaktır.

Hangi tepki bizi tarif ediyor: korku mu iman mı? İsa, Yair’e artık korkmamasını öğütlüyor. O anki koşullarda korku normal bir insan tepkisi gibi görünüyor. Küçük kızını son gördüğünde, kız ölümün eşigindeydi. En kötüsünden korkup en küçüğüne mi inanıyoruz? Yoksa Tanrı ve O’nun şefkatli ilgisi hakkında en iyi şey mi inanıyoruz?

İsa, havra yöneticisinin evine girdiği zaman kedere verilen başka yaygın bir tepkiye tanık olur. “İsa, acı acı ağlayıp feryat eden gürültülü bir kalabalıkla karşılaştı” (Mar. 5:38). Onların yüreklerini bilmediğimiz için bu kederin umutsuz mu yoksa umutla dolu mu olduğunu kestiremiyoruz. Ancak kesinlikle bu kederdi.

Kayıplarımıza hangi tür tepkiyle karşılık veriyoruz? Tanrı’ya büyük umut bağlayan derin keder mi yoksa umutsuz bir keder mi?

Tanrı'nın umut sağlayışına verilen çeşitli potansiyel karşılıklar vardır. "İçeri girerek onlara, 'Niye gürültü edip ağlıyorsunuz?' dedi. 'Çocuk ölmedi, uyuyor.' Onlarsa kendisiyle alay ettiler" (Mar. 5:29-40). Güldüler. Bu gülüş Dağdaki Vaaz'da gördüğümüz içten gelen sevinç kahkahası değildir. Bu imansızlıktan kaynaklanan alaycı, küçümseyici bir gülüştür. Bizim tepkilerimizde sadece umutsuzluktan değil de O'nun yüreğinin iyiliğinden kuşkulanan bir küçümseme görüyor muyuz?

Umudun gerçekleştiğine tanık olmalarından sonra, ikinci bir tepki verdiklerini görüyoruz. "Çocuğun elini tutarak ona, 'Talita kumi!' dedi. Bu söz, 'Kızım, sana söylüyorum, kalk' demektir. On iki yaşında olan kız hemen ayağa kalktı, yürümeye başladı. Oradakileri derin bir şaşkınlık aldı" (Mar. 5:41-42). Çok büyük bir şaşkınlığa düştüler! Grekçe sözcük bize *kendinden geçme* terimini vererek şok ve huşu yaşayan bir insanı tanımlıyor. Burada inanılmaz olana inanma düşüncesi vardır.

Bu tepkide kendimizi görüyor muyuz? Doğal dünyada her şey böyle bir inanca karşı haykırsa da, biz Tanrı'nın doğüstü gücüne iman ediyor muyuz?

Düşünün: Hayatınızda kayıplara karşı genellikle nasıl bir tepki oluşur? Umut kaybı mı? Korku mu? İman mı? Umutlu keder mi? Umutsuz keder mi? Tanrı'yı onurlandıran tepkilere nasıl yönelebilirsiniz? Tanrı'yı onurlandırmayan tepkileri ne yapmalısınız?

Düşünün: İsa size umut sunduğu zaman, Tanrı'nın iyi yüreğiyle ilgili kuşuklara kapılarak küçümsemeyle mi yoksa Tanrı'nın iyi yüreğine güvendiğiniz için inanılmaz olana iman ederek mi karşılık veriyorsunuz?

14. GÜN

Çobanlı Koyunlar

İsa bütün kent ve köyleri dolaşarak havralarda öğretiyor, göksel egemenliğin Müjdesi'ni duyuruyor, her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu. Kalabalıkları görünce onlara acıdı. Çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar. (Mat. 9:35-36)

Ağabeyim beş ay kanserle mücadele ettikten sonra daha yeni vefat etmişti. Ailemiz onun bakımevindeki yatağının etrafında toplandığı zaman Kutsal Kitap'ı çıkarıp 23. Mezmur'u okumaya hazırlanıyordum. Tam o anda hastanenin din görevlisi odaya girdi, teselli diledi ve 23. Mezmur'u okudu. O çıktıktan kısa bir süre sonra danışman pastör odaya girdi, bizimle birlikte ağladı ve 23. Mezmur'u okudu. O ayrıldıktan bir süre sonra baş pastör odaya girdi, acımızı paylaştı ve 23. Mezmur'u okudu.

Keder günlerinde 23. Mezmur'dan daha çok okunan bir metin var mıdır? Keder ve kayıp, acı ve ıstırap, çobansız koyunlar gibi hissetmemize neden olur. Ölüm gölgesi vadisinden geçerken, güven veren, teselli eden şu sözlere ihtiyaç duyarız: "Rab çobanımdır; eksikim olmaz" (Mez. 23:1).

İsa, Matta 9'da 1) bir felçliyi iyileştirdi, 2) dışlanmış bir vergi görevlisini kendisini takip etmesi için çağırdı, 3) Yair'in kızını diriltti, 4) giysisinin eteğine dokunan kadını iyileştirdi, 5) iki körün gözlerini açtı ve 6) cinli bir adama şifa verdi. Bu bağlamda okuyoruz ki İsa, "bütün kent ve köyleri dolaşarak havralarda öğretiyor, göksel egemenliğin Müjdesi'ni duyuruyor, her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu" (Mat. 9:35). Müjde ve şifa arasında esas bir bağlantı vardır. İsa'nın şifa mucizeleri, O'nun vaat edilen Mesih olduğunu doğruluyordu. Ama bundan daha fazlası var. Müjde'de, Yaratıcı-Kral kendi egemenliğini ele geçirerek her şeyi olması gerektiği gibi düzene koyuyor, selameti, esenliği, sağlığı, sağlamlığı ve kutsallığı geri getiriyordu.

Matta 10'daki olayı Luka 9'la karşılaştırın.

İsa on iki öğrencisini yanına çağırıp onlara kötü ruhlar üzerinde yetki verdi. *Böylece kötü ruhları kovacak, her hastalığı, her illeti iyileştireceklerdi.* (Mat. 10:1)

İsa, Onikiler'i yanına çağırıp onlara bütün cinler üzerinde ve hastalıkları iyileştirmek için güç ve yetki verdi. *Sonra onları Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurmaya ve hastalara şifa vermeye gönderdi.* (Luk. 9:1-2)

Çoban-Kral geldiği zaman, hasta koyunlar iyileşir. Nihai olarak, en son gün her şey şifa bulacaktır. Bugün şifa bazen fizikseldir ya da koşullara bağlıdır ama daima ruhsal olabilir. Bizler Çoban-Kral'a sarıldıkça, yüreklerimiz şifa bulur.

İsa uzaklardan yöneten ilgisiz bir kral olarak değil, yumuşak, ilgili, şefkatli Çoban-Kral olarak hayatlarımıza ve yaralarımıza dahil olur. “Kabalıkları görünce onlara acıdı. *Çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar*” (Mat.9:36). Müjde'yle İsa'nın acı çeken ve zarar görmüş olan insanlara yönelik şefkati arasında esas bir bağlantı vardır. Bugün kendinizi çaresiz ve yılmış hissediyor musunuz? Şefkatli Çoban-Kralınız'a koşun. Çobansız bir koyun *değilsiniz!*

Düşünün: Şeytan, kederinizde şöyle fısıldar: “Sen yapayalnızsın! Çobansız bir koyunsun!” Matta 9:35-36 ve İsa'nın şefkatli Çoban-Kral oluşu üzerinde derin düşünerek Şeytan'ın yalanlarına karşı durun.

Düşünün: Mezmur 23:1'in sözleri bugün sizi nasıl teselli ediyor? “Rab çobanımdır; eksliğim olmaz.”

Harekete Geçin: Mezmur 23:1-6'yı kendi sözlerinizle kaleme alın.

15. GÜN

En Büyük Kayıp

Celile’de bir araya geldiklerinde İsa onlara, “İnsanoğlu, insanların eline teslim edilecek ve öldürülecek, ama üçüncü gün dirilecek” dedi. Öğrenciler buna çok kederlendiler. (Mat. 17:22-23)

Martin Luther kederli Hristiyanlara hizmet ederken acıların iki “düzeyini” düşündürerek onlara yardımcı oldu. Birinci düzey *bize* neler olduğunu –hayatın acılı kayıplarını ve çarmıhlarını– içerir. Acıların birinci düzeyinde, *dünya düşmüştür ve sık sık üzerimize yıkılır*.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, acıların ikinci düzeyi daha kötüdür. Bizim *içimizde* neler olduğunu –Tanrı’nın iyiliğinden kuşkulananma ayartısını, Tanrı’nın Mesih’te kim olduğunu gözden kaçırdığımız için umudumuzu yitirme ayartısını– içerir. Kayıpların en büyüğü, ruhsal görüşümüzün kaybına yol açan, Tanrı’nın iyi yüreğine olan imanımızı kaybetmektir. Acıların ikinci düzeyinde, *dünya bir bataklaktır ve zihinlerimizi batırır*.

İsa öğrencilerini hazırlamak için ölümünü ve dirilişini birkaç kez bildirdi.¹ Öğrenciler buna karşılık acının iki düzeyini yaşadılar. Bugünkü okuma notlarımızda birinci tepki düzeyini görüyoruz: “Öğrenciler buna çok kederlendiler” (23. ayet). Mesih’in yaklaşan çarmıhının şok edici haberi yüreklerini dertlendirdi ve ruhlarını derinden kedere boğdu. Hiçbiri-miz bundan farklı bir tepki gösteremedik.

Ancak tepkileri orada kalmadı. Matta’nın ikinci acı düzeyine ilişkin anlatısını düşünün: “Bundan sonra İsa, kendisinin Yeruşalim’e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı. Bunun üzerine Petrus O’nu bir kenara çekip azarlamaya başladı. ‘Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!’ dedi. Ama İsa Petrus’a dönüp, ‘Çekil önümden, Şeytan!’ dedi, ‘Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı’ya değil, insana özgüdür’” (Mat. 16:21-23).

Düşünün. Petrus, İsa'yı *azarlıyor!* Bir yandan O'na "Rab" diyor, diğer yandan hizmetçisi gibi davranıyor: "Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek." Petrus kederinin içerisinde kiminle konuştuğunu gözden kaçırıyor.

En yüce Ruh Hekimi olan İsa, Petrus'un ruhsal körlüğünü ve bunun nihai kaynağını teşhis ediyor. Petrus, İsa'nın Baba tarafından günahlarımıza karşılık ölmesi için gönderilen *acı çeken Kurtarıcı* olduğu gerçeğini gözden kaçırıyor. Ancak İsa'nın *şifa veren Kurtarıcı, güçlendiren Kurtarıcı ve zaferli Kurtarıcı* olduğu gerçeğini de gözden kaçırıyor.

Petrus'un İsa'nın çarmıhıyla ilgili kederi, *onu Mesih'in dirilişinin yüceliğine karşı körleştiriyor!* Petrus *böyle bir şeyin olmayacağını* söylerken *Mesih'in dirilişinin de olmayacağını* ifade ediyor!

Petrus'u suçlama modasına uymadan önce, kendimize karşı dürüst olalım. Kederimiz bizi kolaylıkla Tanrı'nın yüceliğine karşı körleştirebilir. Kayıplarımız Mesih'in dirilişinin gücünü kolaylıkla gözden kaybetmemize neden olabilir.

Düşünün: Siz de Petrus gibi Mesih'in dirilişinin gücünü gözden kaçırma suçunu ne zaman işlediniz?

Düşünün: Bugün hangi "birinci düzey acısıyla" kederleniyorsunuz? Şeytan sizi hangi şekillerde "ikinci düzey acıyla" -Tanrı'nın iyi yüreğini ve Mesih'in dirilişinin gücünü gözden kaçırmakla- ayartıyor?

Düşünün: "Ama üçüncü gün dirilecek" ifadesini göz önünde tutmak, bugün yolunuzu nasıl aydınlatabilir?

16. GÜN

Bol Yaşam

“Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim. Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir.” (Yu. 10:10–11)

Birlikte yaptığımız yolculuğun yarısındayız. Dünyasal acı ve ıstırap öyküsü hakkında çok şey söyledik, acı çekmenin *nasıl normal olduğunu* ve Tanrı'nın bize kederlenmemiz için nasıl izin verdiğini anlattık. Sonsuz şifa ve lütuf öyküsü hakkında da konuştuk, *umutlanmanın nasıl mümkün olduğunu* ve Mesih'in bize nasıl gelecekteki zaferin vaadini verdiğini dile getirdik.

Bugünkü metni, nihai koçumuz olan Mesih'in, yolumuzun yarısına ilişkin konuşması olarak dikkate alın. Mesih burada sonsuz öykünün, dünyasal öykümüzü nasıl iyi anlamda istila etmeyi ve etkilemeyi amaçladığını açıklıyor. Mesih'in yolumuzun yarısına ilişkin Yuhanna 10'a dayanan moral konuşmasını ben kendi cümlelerimle şöyle ifade edebilirim: “Gelecek umudu, Hristiyan inancınızın harika bir bereketidir. Ancak *gelecek umudunun şimdiden sonuçları* olduğunu, yani *bugünkü* bol yaşamı unutmayın. Bu umut havada kalan boş bir umut, her şey iyi olacak duygusallığı değildir. Hayır. Bu umut nihai gerçekliğin, yani günaha düşmüş, bozulmuş dünyamızın ve Baba'nın bir gün her şeyin iyi olacağına dair vaaadinin ortasında bulunuyor. *Gelecek* günün ışığında, *bugün* büyük kederinizin elemlerinde dahi bol yaşamı tecrübe edebilirsiniz.”

“*Bob, benim neler yaşadığımı ve hissettiğimi bir bilsen, asla bol yaşamdan söz etmezdin!*” diye düşünüyor olabilirsiniz. Umarım şu ana kadar bunu anladığımı netleştirmişimdir. Hayat zordur. Birisinin umutsuzluk tabutunuza tırmanmasına ve acınızı paylaşmasına ihtiyacınız vardır. Ancak sizin de bir şeyi anladığınızı umuyorum. Eğer Mesih'in diriliş umudunu günlük yaşamda tecrübe etmeniz için sizi davet etmeden tabuttan ayrılırsak, o zaman son derece kötü ruhsal dostlar oluruz.

İsa'nın Yuhanna 10'daki bol yaşam öğretisi, Yuhanna 9'daki acıların (kör doğan adam) ve Yuhanna 11'deki ölümün (Lazar) tam arasında yer alır. Yuhanna 10:10'da dahi ölüm ve bol yaşamın bir karışımını görürüz: "Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim." İşte, İsa öğrencilerini tam bu zorlu bağlamda *bugün için bol yaşam* vaadiyle cesaretlendirmek istiyor.

Peki bu "bol yaşam" nedir? Grekçe sözcük, "ihtiyaç fazlası, taşkın, aşkın" anlamına gelir. Düşünsenize. İsa sizi bugün taşkın bereketleriyle şımartmak istiyor. Belli ki, körlük ve ölüm bağlamında verildiği için bu sağlık ve varlık müjdesi anlamına gelmez. İsa sizi kederinizin ortasında, sevinç, esenlik, umut, iman ve sevginin iç varlığınızdaki ruhsal bereketleriyle şımartmak istiyor.

Yuhanna 10 bize bu ruhsal bereketlerin bazılarını gösteriyor. İyi Çoban İsa sizi adınızla çağırıyor, bilgelikle yön veriyor, sizi kurtarıyor ve yemyeşil çayırlara götürüyor, sizin için canını veriyor, sizinle ilgileniyor, koruyor, sizi yakından tanıyor, sesiyle rehberlik ediyor, sonsuz yaşamın kusursuz güvencesini veriyor. Yuhanna 11-16, sizinle birlikte ağlayan (Yuhanna 11), size karanlığınızda ışık veren (Yuhanna 12), size hizmet eden (Yuhanna 13), sıkıntılı yüreklerinizi sakinleştiren, sizi öksüz bırakmayıp içinizde yaşaması için Ruhunu gönderen (Yuhanna 14-15), dünyayı yenen ve size kendi esenliğini veren Kurtarıcı'nın ruhsal bereketlerini paylaşıyor (Yuhanna 16). Bugün beyan edip elde edebileceğiniz bol ruhsal yaşam budur.

Düşünün: Gelecekteki umudun şimdiki sonuçları vardır ve o da, bugün bol yaşamdır. Bu cümle bugünkü düşüncenizi nasıl etkileyebilir?

Düşünün: Yuhanna 10-16'da sıralanan bereketlerin hangilerini bugün "beyan edip elde etmek" istersiniz? Bunu nasıl yapabilirsiniz?

17. GÜN

Baba'nın Amacı

İsa Marta'yı, kız kardeşini ve Lazar'ı severdi. Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kaldı.

(Yu. 11:5-6)

Bunun üzerine İsa açıkça, "Lazar öldü" dedi. "İman edesiniz diye, orada bulunmadığıma sizin için seviniyorum. Şimdi onun yanına gidelim." (Yu. 11:14-15)

"Neden?" Kayıplarla karşılaştığımızda hepimizin sorduğu tek sözcüklü, akıldan çıkmayan sorudur bu. İsa, keder ve Müjde hakkındaki en etkileyici metinlerden birinde –Yuhanna 11 ve Lazar'ın öyküsü– Tanrı'nın neden kayıplara izin verdiğini tam olarak açıklar: "İman edesiniz diye" (Yu. 11:15).

Bizim okumak istediğimiz şey şudur: "İsa Marta'yı, kız kardeşini ve Lazar'ı severdi. Onları sevdiği için Lazar'ın hasta olduğunu duyunca mucizevi olarak kendini onların evine nakledip Lazar'ı iyileştirdi."

Bunun yerine, İsa öğrencilerine Lazar'ın "uyuduğunu" söyledi (11. ayet). Onlar Lazar'ın kestirdiğini sandılar. Oysa O öldüğünü söylüyordu! Bunun üzerine İsa edebi ifadeyi bırakarak onlara açıkça "Lazar öldü" dedi. Bundan sonra söylediği şeyse kafa karıştırıcıydı: "Orada bulunmadığıma sizin adınıza seviniyorum."

Öğrenciler hayrete düşmüş olmalılar: "Ne? Lazar'ı kurtarmak için orada olmadığına seviniyor musun? O'nun ölmesine izin verdiğin için memnun musun? Biz kederlendiğimiz, Lazar'ın kız kardeşleri de perişan durumda olduğu için memnun musun? Senin ölümden nefret ettiğini ve yaşam getirmek için geldiğini sanıyordum. Ölüm kazanırsa, bunun kime ne yararı var?"

İsa Mesih, üç sözcüklü bir yanıt veriyor: "İman edesiniz diye." O'nun yanıtı 4. ve 10. günde incelediğimiz metni, yani 2. Korintliler 1:8-9'u hatırlatıyor. Anımsadınız mı? Pavlus ölüme mahkûm olduğunu hissetmiş,

yaşamaktan umudunu kesmişti. Tanrı neden Pavlus'un hayatında böyle bir şeye izin verdi? O'nun kendisine değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmesi için.

Tanrı Pavlus'un durumunda ve ruhunda bu sıkıntıya neden izin verdi? Tanrı neden Lazar'ın ölmesine izin verdi? Çünkü bizim için en iyisinin ne olduğunu biliyor. Bizim için en kötüsünün ne olduğunu da biliyor. Bu da kendimize inanmak, kendi gücümüze ve kudretimize bel bağlamaktır.

Ölüm bizi sınırlarımızın sonuna getirir. Bizim ne kadar sınırlı ve muhtaç olduğumuzu gösterir. Ölüm kendimize olan mutlak güvenimizi kırmak için Tanrı'nın seçtiği ilaçtır.

Bu nedenle İsa, Lazar'ın hasta olduğunu işittiği zaman iki gün daha bulunduğu yerde kaldı. Öğrencilerine, Meryem'e, Marta'ya, Lazar'a ve bizlere hizmet etmek için yapabileceği en sevgiyle dolu eylem, *Lazar'ın ölmesine izin vermektir*. Onlar umut ipleri olan Mesih'e sarılmak için kendi iplerinin sonuna gelmeliydiler. Tıpkı Çağların Kayası'na sarılmamız için dibe vurmamızın gerektiği gibi.

Düşünün: İpinizin sonuna gelmemek için hangi şekillerde savaş veriyorsunuz? Kendinize güvenmeyi bırakarak Mesih'in umut ipine sarılmak ve Çağların Kayası'na dönmek neye benzerdi?

Düşünün: Kayıplarınıza dönüp bakın. Geçmişe dört dörtlük, keskin bir ruhsal bakışla baktığınızda, kaybınızın nihai ruhsal yararınıza katkısı ne oldu? İman gözleriyle baktığınızda, İsa'nın *sizi sevdiğinden* ve sizin için en iyisini bildiğinden dolayı kaybınıza izin verdiğine dair ne gibi kanıtlar görüyorsunuz?

18. GÜN

Oğul'un İstırabı

İsa ağladı. (Yu. 11:35)

“İsa ağladı.” Kutsal Yazılar’ın en kısa ayeti olan bu ayet, kederle ilgili belki de en çok alıntı yapılan ayettir. Teologlar bu iki sözcüğü binlerce sözcükle yorumlayarak genişletmişlerdir. Ancak bazen bu metni ve İsa’nın ağlamasını Yuhanna’dan daha karmaşık bir hale getiririz.

Yuhanna bütün metni kişisel, ilişkiye dayalı ve yakın bir sevgiden kaynaklanan ıstırap ve şefkatle dolduruyor. Bizi bir aileyle tanıştırıyor. İlk üç ayette *bir kız kardeş, bir erkek kardeş ve iki kız kardeş* ile tanışıyoruz. Yuhanna, Meryem’in İsa’yı yağla meshetmesini ve ayaklarını saçlarıyla yıkamasını hatırlatıyor. Yuhanna 11:3’te, kız kardeşler İsa’nın aileleriyle yakınlığını vurgulayarak, “Ya Rab, *sevdiğin kişi hasta*” diyorlar. Yuhanna o yakınlığı şu yumuşak sözlerle ifade ediyor: “İsa Marta’yı, kız kardeşini ve Lazar’ı severdi” (5. ayet).

Yuhanna ayrıca metni samimi keder sözcükleriyle örüyor. Birçok kişi, kardeşlerinden ötürü onları avutmak için geliyor (19. ayet). Meryem’le birlikte evde bulunanlar onu teselli ediyor (31. ayet). Meryem’in İsa’nın ayaklarına kapanıp da, “Ya Rab, burada olsaydın, kardeşim ölmezdi” demesiyle matem doruk noktasına ulaşıyor (32. ayet). O anda okuduğumuz en dokunaklı sözlerle karşılaşılıyor: “Meryem’in ve onunla gelen Yahudiler’in *ağladığını gören İsa’nın ruhunu hüüzün kapladı, yüreği sızladı*. ‘Onu nereye koydunuz?’ diye sordu. O’na, ‘Ya Rab, gel gör’ dediler. *İsa ağladı*. Yahudiler, ‘Bakın, onu ne kadar *seviyormuş!*’ dediler.”

İsa’nın bütün ölülerin yasını tuttuğu için ağladığını öne sürebiliriz ama sevilen öğrenci Yuhanna’nın açıkça anlatmak istediği noktayı gözden kaçıırız. İsa *bu* aileyi seviyordu. İsa *bu* ailenin kederinden ve *kendi* kederinden ötürü onlarla birlikte ağladı. Sadece onların acısını insani yönden paylaştığı ve ortak olduğu için ağladı. Bu düpedüz günahsız insan kederidir. İsa kişisel olarak kederle tanışık olduğu için ruhu derinden sızladı ve inledi. Gerçekten de acı çekmek normaldir ve kederlenmek insanidir.

Mesih Tanrı-insan olduğu için, sevgisi sınırsızdır ve candandır. Bu nedenle, Yuhanna 11'i kendi yaşamınıza meşru bir şekilde uygulayabilirsiniz. Siz acı çektiğiniz zaman başkaları sizinle ilgili olarak Yuhanna 11:3'ü dile getirebilir: “Ya Rab, senin sevdiğin kişi kederleniyor ve acı çekiyor.” “Ya Rab, senin sevdiğin kişinin kalbi kırık, bocalıyor.” Kederinizin içerisinde Yuhanna 11:5'e kendi adınızı koyabilirsiniz: “İsa şimdi seviyor.”

Ağladığınız zaman İsa'nın ruhu sizler ve derinden kederlenir. Ağladığınız zaman, İsa da ağlar. Başkaları kaybınızdan ötürü sizin için “Bakın, onu ne kadar seviyormuş” diyebilirler.

İsa ağladı. Lazar, Marta ve Meryem için ağladı.

İsa ağlıyor. Sizin için ağlıyor. Sizinle birlikte ağlıyor.

Düşünün: Yuhanna 11:33-36'yı kendi hayatınıza uygulamak nasıl olurdu?

Düşünün: Bu ruhsal okumanın ilk günlerinde, *paylaşılan kederin katlanılabilen keder olduğunu* söylemiştik. İsa'nın sizin kederinizi paylaştığını bilmek kederinize katlanmanız için sizi nasıl güçlendiriyor?

19. GÜN

Ruh'un Gücü

Bunları söyledikten sonra yüksek sesle, "Lazar, dışarı çık!" diye bağırdı. Ölü, elleri ayakları sargularla bağlı, yüzü peşkirle sarılmış olarak dışarı çıktı. İsa oradakilere, "Onu çözün, bırakın gitsin" dedi.
(Yu. 11:43-44)

Bu metin ölümle doludur. "İsa yine derinden hüznülenerek mezara vardı. Mezar bir mağaraydı, girişinde de bir taş duruyordu. İsa, 'Taşı çekin!' dedi. Ölenin kız kardeşi Marta, 'Rab, o artık kokmuştur, öleli dört gün oldu' dedi" (Yu. 11:38-39). Kutsal Kitap'ın katıksız gerçeğine demeli!

İsa, ölüme seslenerek yaşam konuşuyor. "Lazar, dışarı çık!" (Yu. 11:43). Ah! Her tabut deneyiminde özlemini çektiğimiz sözler bunlar.

İster sevilen birinin kaybı, ister kendi sağlığımız, ister önemli bir ilişkinin bitmesi, isterse de işimizin kaybı olsun, kederimizin içerisinde çoğu kez *adeta öldüğümüzü sanırız*. En azından bir parçamız ölmüş ve sonsuza dek kaybolmuş gibi gelir. İşte diriliş gücünü asıl o zaman yaşamak isteriz. "Ölen erkek ya da kadın, dışarı çık!"

Çoğu kez, bir nebze şifa umudu yaşıyor olsak bile, tıpkı Lazar gibi yürüyen ölüye benzeriz. Baştan aşağıya, elimiz ve ayağımız bağlıdır. İsa'nın bize "Onu çözün, bırakın gitsin" dediğini duymayı arzularız." "Çözün onu, serbest kalsın!"

Bazen yaramız o kadar derindir ki, birinci (ve ikinciden doksan dokuz dek her sıradaki) amacımız acının dinmesidir. Bu metin başka bir amaç öneriyor: *Tanrı'nın yüceliği*. Dirilmek, özgür kılınmak, bağlardan kurtulmak, umuda kavuşma... bunların hepsi, Mesih'in teselli eden ve şifa veren hizmetinin harika sonuçlardır. Ancak Müjde'yi merkez alan keder ve gelişme sadece bizimle ilgili değildir. *O'nunla* ilgilidir.

İsa bu öykünün en başından beri bunu net bir şekilde ortaya koymuştur. "İsa bunu işitince, 'Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak; Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek' dedi" (Yu. 11:4). Kederimiz yüzünden ilk seferde kaçırdıysak, İsa keder yolculuğumuzun

nihai amacını tekrarlıyor: “İsa ona, ‘Ben sana, ‘İman edersen Tanrı’nın yüceliğini göreceksin’ demedim mi?’ dedi” (Yu. 11:40).

Evet, “Kederimin içerisinde Mesih’in tesellisini nasıl bulabilirim?” diye sormak Kutsal Kitap’a uygundur. Ancak biz orada durmayalım. Şöyle de soralım: “Keder yolculuğumda Mesih’in tesellisini ve teşvikini ararken Baba’yı nasıl yüceltebilirim?”

Düşünün: İsa size kederinizin içerisinde nasıl, “Ölü olan, dışarı çık” diye sesleniyor? İsa size nasıl, “Çözün onu, bırakın gitsin” diyor?

Düşünün: Bugün iki keder sorusuna Kutsal Kitap’a uygun yanıtlar arayın: 1) Kederimin içerisinde Mesih’in tesellisini nasıl bulabilirim? 2) Keder yolculuğumda Mesih’in tesellisini ve teşvikini ararken Baba’yı nasıl yüceltebilirim?

20. GÜN

“Ya Rab, Merhamet Eyle”

*Ve işte, yol kenarında oturan iki kör, İsa'nın geçtiğini işitince,
“Ya Rab, bize merhamet eyle, sen, ey Davud oğlu!” diye bağırdılar.
(Mat. 20:30 – Kitabı-ı Mukaddes Çevirisi)*

Kutsal Yazılar'ın edebi güzelliğini seviyorum. Matta'nın ilk cümle-
sindeki ironiyi düşünün: “*Ve işte*” Bu *görmek*, dikkate almak, *dikkatlice
bakmak* için bir ünlemdir. İroni neresinde? İki kör adam bakmaktalar!
Fiziksel olarak kör oldukları halde ruhsal görüşe sahiptirler. Görsel değil,
işitsel yetilerini kullanırlar. İsa'nın oradan geçtiğini *duyarlar*.

Kayıp zamanlarında, Tanrı'nın sonsuz Sözü'nü duymak ve geçici kede-
rimize uygulamak için ruhsal işitme yetimizi kullanmalıyız. Kederin içe-
risinde Müjde merkezli şifa, Kutsal Yazı ironisini –bizi Tanrı'nın iyi yüre-
ğine karşı körleştiren acı verici kayıp ve ıstırapla etrafımız kuşatıldığı za-
man bundan daha büyük olan kurtuluş öyküsünü– görebilmeyi gerektirir.

Matta'nın edebi sanatçılığı, yalnızca kör olup da gören insanları değil,
gördüğü halde ruhsal yönden kör olan insanları da resmeder. Kör olanlar
merhamet için feryat ederken, ruhsal körlerden oluşan kalabalığın ferya-
dı bambaşkadır. “Kalabalık onları azarlayarak susturmak istedi” (Mat.
20:31).

Kaçımız kederimizde susturulmak istendik? “Hadi atlat artık şunu.
Zamanın bütün yaraları iyileştirdiğini bilmiyor musun? Üzerinden çok
fazla zaman geçti!” Bunlar körlerin yalanlarıdır. Zaman iyileştirmez. Za-
mansız Olan iyileştirir.

İki kör adam bunu anladığı için daha çok bağırdılar. “Ya Rab, bize mer-
hamet eyle, sen, ey Davud oğlu!” (Mat. 20:31). *Merhamet* etmek, bir başka-
sının halinden anlamaktan çok daha fazlasıdır. Halden anlamayı eyleme
dökmeyi içerir. Kederden şifa bulmak, ısrarla dilekte bulunmayı gerekti-
rir. Tanrı'nın merhamet feryadımızı duyduğuna ve bize yardımcı olmak
için harekete geçtiğine dair pes etmeyen bir güven gerektirir.

İnsanlar kederimizi susturmaya çalıştıkları zaman İsa'ya *daha çok feryat edin*. "Davut Oğlu'na" feryat edin. Bu, Mesih'e ait bir unvandır. İki kör adam baktılar ve kalabalığın kör olduğu o gerçeği, yani İsa'nın vaat edilen Mesih olduğu ve şifanın yalnızca O'ndan geldiği gerçeğini gördüler.

Kederin bir sesi olmalıdır. İsa seslendirilen kedere şefkatle karşılık verir. "İsa durup onları çağırdı. 'Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?' diye sordu. Onlar da 'Ya Rab, gözlerimiz açılsın' dediler. İsa onlara acıdı, gözlerine dokundu. O anda yeniden görmeye başladılar ve O'nun ardından gittiler" (Mat. 20:32-34).

İsa şefkatli rehberliğiyle, insanın içine işleyen, bizlere de sormak istediği soruyu bu adamlara sorar: "Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?" Onlar içten bir yanıt verirler ve İsa şefkatle karşılık verir. O yürekte hissederek ve iyileştirmek, yardım etmek ve umut vermek için etkin bir karşılık verir.

Matta'nın öyküsü başladığı gibi güzel biter. Adamların gözleri açılır ve O'nu takip ederler. Ancak onlar, henüz gözleri açılmadan önce de O'nu takip ediyorlardı. Daha şifa bulmadan önce O'na güvenmişlerdi. Peki ya biz? Sadece duamız cevaplandıktan sonra mı izlemeye başlıyoruz? Yoksa Tanrı sessiz kalsa dahi takip ediyor muyuz?

Düşünün: Kederinizin içerisinde, İsa'nın "Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?" sorusuna hangi *belirgin* cevabı verirsiniz?

Düşünün: Keder sizi Tanrı'nın iyi yüreğine karşı körleştirir. İsa'yı Davut Oğlu Mesih olarak görmek size nasıl yardımcı olabilir?

Düşünün: Şifa ısrarla dilekte bulunmayı ve pes etmeden güvenmeyi gerektirir. Kederinizin içerisinde İsa'ya ısrarla sunduğunuz dua nedir?

21. GÜN

“Ne Diyeyim?”

“Şimdi yüreğim sıkılıyor, ne diyeyim? ‘Baba, beni bu saatten kurtar mı diyeyim? Ama ben bu amaç için bu saate geldim. Baba, adımı yücelt!’ (Yu. 12:27-28)

İsa, Getsemani’de kâsenin kendisinden uzaklaştırılması için dürüstçe dilekte bulunur. Ancak Babası’na sonsuz adanmışlıkla, kendi isteğini O’nun isteğine teslim eder. “Yine de benim değil, senin istediğin olsun” (Mat. 26:39).

İsa’nın Getsemani’deki sıkıntısını sık sık okuruz, üzerinde düşünürüz ve vaaz edildiğini duyarız. Ancak İsa’nın Yuhanna 12’deki sözleri, böyle bir farklılık mümkünse, belki daha bile güçlüdür. Yakında ölmek zorunda olduğunu paylaşan İsa, ağır bir sıkıntı duyduğunu, büyük bir çalkantı yaşadığını ifade ediyor. Tedavisi mümkün olmayan bir hastalığın ya da yaklaşan ölümünün haberini alan herkes için bu son derece anlaşılabilir. Dünyamız alt üst olur ve tersyüz edilirdi. *Şimdi ne olacak?*

Dünkü okumamızda iki kör adam merhamet diye feryat ederek şifa istiyordu. Bunun yanlış bir yönü yoktu. İsa da aynı seçeneğe sahiptir. Hatta bunu özellikle tanımlar: “Ne diyeyim? ‘Baba, beni bu saatten kurtar’ mı diyeyim?”

Ancak İsa, daha derin bir ruhsal sorunu tanımlar. Kendimizi korumak için mi yoksa Tanrı’yı yüceltmek için mi ricada bulunuyoruz?

İsa’nın yaklaşan ölümüyle yüzleşirken nihai amacıyla nasıl mücadele ettiğini dinleyin. “Ama ben bu amaç için bu saate geldim. Baba, adımı yücelt!” İsa’ya yaraşır keder, kayıptan kurtulma arzusu konusunda dürüsttür. Ancak kayba ya da kazanca bakmaksızın nihai arzumuz olan Tanrı’yı yüceltmeye adanmıştır. “Rab verdi, Rab aldı. Rab’bin adına övgüler olsun!” (bkz. Eyü. 1:21).

Kederin, kaybın ve acıların gerçek tanrıyı/Tanrı’yı ortaya çıkardığı söylenir. Çoğunlukla, bir şey kaybettiğimiz zaman, kaybettiğimiz şeyin aslında yüreklerimizin putu olarak tapındığımız sahte bir ilah olduğunu

keşfederiz. Defalarca söyledik ancak en azından bir kez daha söyleyelim. Kaybımıza derin bir şekilde kederlenmenin yanlış bir yönü yoktur. Acımızdan ve değişen koşullardan kurtulmaya Tanrı'nın yüceliğinden daha büyük öncelik vermekse çok yanlıştır.

Hem Tanrı'yı yüceltirken kayıp için kederlenmek, hem de Babamız'a teslim olurken acımızı hissetmek. İsa her ikisini de ortaya koyuyor. Acımızda *siz* ve *ben* neler söyleyeceğiz? "Beni bundan kurtar" mı yoksa "Baba adını yücelt" mi?

Keder ve kayıp yön duygumuzu o denli bozar ki, amacımızın bizden çalındığını hissederiz. Ama amacımız ya acımızla baş etme şeklimizin etrafında dönüyorsa? Peki ya bizi müthiş ve harika bir şekilde yaratan sevgiyle dolu, mutlak egemen Tanrımız, koşullarımızı tam böyle bir zaman için bilgelikle ve ilgiyle yönlendirmişse ve amacı bizi seyreden dünyaya badirelerin ortasında güvenin ne anlama geldiğini göstermekse?

Düşünün: Soruyu her birimiz tekrar soralım: Acımda *ben* ne söyleyeceğim? "Beni bundan kurtar" mı yoksa "Baba, adını yücelt" mi?

Düşünün: Sonsuz amacınızın bir kısmının, sizi seyreden dünyaya badirelerin ortasında güvenmenin ne anlama geldiğini göstermek olduğunu düşündünüz mü? Bu hafta Tanrı'ya teslim olmanız ve Babanız'ın iyi yüreğine güvenmeniz nasıl olurdu?

22. GÜN

İsa Ağıt Yakıyor

“Ey Yerus alim! Peygamberleri  ldiren, kendisine gönderilenleri taşlayan Yerus alim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz!” (Luk. 13:34)

AĞıt mezmurlarını d şun r z ama İsa'nın ağıtını pek sık d şunmeyiz. Luka 13, Luka 19 ve Matta 23'te, İsa Yerus alim için ağıt yakıyor. Kaybolan oğlu için ağıt yakan bir ebeveyn gibi, İsa da kaybolan İsrail için ağıt yakıyor. Sevdığini kaybeden herkes, kendisini İsa'nın ağlayışla yaktığı ağıtla ve yoldan çıkmış çocuklarına sürekli hizmet edişiyle  zdeşleştirebilir.

Luka 13:33, İsa'nın ağıtı için son derece kişisel bağlamı oluşturuyor: “Yine de bugün, yarın ve öbür gün yoluma devam etmeliyim. Çünkü bir peygamberin Yerus alim'in dışında ölmesi düşünülemez!” Kötü ve kaybolmuş Yerus alim, sadece *diğer* peygamberleri öldürmekle kalmıyor. İsa, Yerus alim'de öldürülen peygamberlerin en önemlisi olacaktır.

Buna rağmen İsa, *kendisini öldürecek olanlar için* ağıt yakıyor! Bu hayal gücünün ötesindedir. Sizi en çok yaralamış insanı düşünün. Belki sizi haksız yere kovmuş olan patronudur. Belki size zalimce iftira atmış “dostunuzdur.” Belki size ihanet eden eşinizdir. Belki sizi cinsel, fiziksel ve duygusal olarak taciz eden kişidir. Ya da İsa'ya olduğu gibi, belki de kalbinizi sınırsızca kıran kayıp bir oğuldur. *Kendi acımız* için ağıt yakmak genel olarak kolaydır. Oysa İsa, onların *günahı, uzaklığı, yitikliği* için ağıt yakıyor. Bu, Müjde'yi merkez alan ağıttır.

İsa Mesih, Yuhanna 11:35'te Lazar için ağladı. Luka 19:41'de, Yerus alim'e yaklaşıp kenti görünce ağladı. Peygamberleri  ldiren bir kent için neden ağlanır ki? İsa ağlayarak şöyle dedi: “Keşke bugün sen de esenliğe giden yolu bilseydin” (Luk. 19:42). İsa, Baba'nın kayıp çocuklarını barıştırmaya geldi. Ancak Luka 15'teki kaybolan oğul gibi, İsrail'in kayıp çocukları da diri suların kaynağı olan Tanrı yerine sürekli dünyanın çatlak sarnılarını seçtiler. Bu nedenle, bugünkü ruhsal okumanın anahtar ağıtı

şöyledir: “Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz!” (Luk 13:34).

İsa bu barıştırma görevinin kolay olmasını beklemiyordu. Bir tavuğun civcivlerini toplamasına hiç tanık oldunuz mu? Kedileri toplamak gibidir! Ancak İsa kaybolan çocukları ısrarla takip eder: “Kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim...”

Kaybolan çocuk eve döndüğünde, onunla ilgilenmek ve sevinç göz yaşlarına boğulmak kolaydır. Ancak kaybolan çocuk her türlü barıştırma gayretine karşı koyduğu sürece onunla ilgilenmeye ve ona hizmet etmeye devam etmek hiç de kolay değildir.

Bizler acılarımızda İsa'ya benzer olabilir miyiz? Kalbimizi kıran ve kederimize neden olanlara ağıt yakıp ağlayarak, onlarla ilgilenip dua ederek hizmet edebilir miyiz?

Düşünün: Kim sizde derin yaralar açtı? Yirmi gün süresince sizi yas tutmanız için teşvik edip kederlenmenize fırsat verdim. Bugün *sizi yaralayan insanlar* için ağıt yakmaya teşvik ediyorum. Kedere neden olan kişi için bugünkü ağıt mezmurunuz (kaybınız için değil, diğer kişinin kaybolmuş hali için bir şefkat mezmuru) nasıl olurdu?

Düşünün: Tanrı'nın Ruhu, hayatınızda kedere neden olan kişi için hangi duaları sunmak üzere sizi harekete geçiriyor olabilir (düşmanınızın vefatı ya da yenilgisi için değil, Tanrı'yla barışması için şefkat duası)?

23. GÜN

Tanrı'ya Sarılarak Kederli Ama Verici Olmak

Fısıh Bayramı'ndan önceydi. İsa, bu dünyadan ayrılıp Baba'ya gideceği saatin geldiğini biliyordu. Dünyada kendisine ait olanları hep sevmiştir; sonuna kadar da sevdi. (Yu. 13:1)

Kutsal Kitap'a uygun bilgelik, kendimizi asla tekrar taciz edileceğimiz bir yere koymamızı önermez. Bununla birlikte, Kutsal Kitap'a dayalı bilgelik ve Mesih'e yaraşır sevgi, bizi yaralayan insanlara hizmet etmenin ne anlama geldiğini bize öğretir. İsa, Yuhanna 13'te kederin kısılcığında Baba'ya sarılır ve çocuklarına karşı, hatta kendisini yakında terk edecek çocuklarına karşı dahi vericidir.

Bizler zamanımızın daraldığını bilseydik, İsa gibi ruhumuzda ağır bir sıkıntı olurdu (bkz. Yu. 12:27). Eğer sevdiğimiz bir dostun bize ihanet edeceğini bilseydik, ruhumuzda ağır bir sıkıntı olurdu. "İsa bunları söyledikten sonra ruhunda derin bir sıkıntı duydu. Açıkça konuşarak, 'Size doğrusunu söyleyeyim, sizden biri bana ihanet edecek' dedi" (Yu. 13:21).

İsa onları işte bu bağlamda "sonuna kadar sevdi." Yaşamının sonuna kadar! Yahuda'nın O'na ihanet ettiği sona kadar. Petrus'un O'nu inkâr ettiği sona kadar. Kalabalığın "Onu çarmıha ger! Çarmıha ger!" diye bağırdığı sona kadar.

İsa kendisine ihanet eden ve O'nu inkâr eden kişiye karşı sonsuz sevgisini nasıl gösteriyor? Öğrencilerinin ayaklarını yıkıyor (bkz. Yu. 13:3-5). Bizim de ruhumuzda ağır bir sıkıntı olduğunda, böyle hizmet edebilir miyiz? Başkalarına, hatta bizzat ruhumuzdaki sıkıntıya neden olanlara hizmet edebilir miyiz?

Kendisine ihanet edenlere hizmet etmesi gereken sadece İsa mıdır? "Onların ayaklarını yıkadıktan sonra giyinip yine sofraya oturdu. 'Size ne yaptığımı anlıyor musunuz?' dedi. 'Siz beni Öğretmen ve Rab diye çağırıyorsunuz. Doğru söylüyorsunuz, öyleyim. Ben Rab ve Öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım; öyleyse, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek gösterdim'" (Yu. 13:12-15).

Sonumun yakın olduğunu bildiğim zaman yaptığım gibi yapın. Sonumu hızlandıracak olana yaptığım gibi yapın. En az hak edenlere benim sevgiyle hizmet ettiğim gibi hizmet edin.

Bunu okurken, eminim hepimiz şöyle soruyoruz: Nasıl Mesih'in sevdiği gibi sevebilirim? Belki Mesih'in nasıl Mesih gibi sevdiğini anlayarak bu soruya cevap verebiliriz! Yuhanna bize şöyle anlatıyor: "İsa, Baba'nın her şeyi kendisine teslim ettiğini, kendisinin Tanrı'dan çıkıp geldiğini ve Tanrı'ya döneceğini biliyordu." Hak etmeyen öğrencilerine hizmet etmek için masadan kalktı (Yu. 13:3).

Bizler de İsa gibi, Baba'nın bizlere Tanrı yoluna uygun bir yaşam sürebilmemiz için gereken her iyi ve mükemmel armağanı vermiş olduğunu biliyor muyuz? Bizler de İsa gibi, Baba'dan geldiğimizi ve Baba'ya gideceğimizi, hayatımızın O'nun güvenilir ellerinde olduğunu biliyor muyuz?

Kederleniyoruz ama Tanrı'ya sarılarak verici oluyoruz. Ya da daha iyi bir ifadeyle, kederleniyoruz ama Tanrı'nın bize sarıldığını kavrayarak verici oluyoruz.

Düşünün: İsa sizi sevilmesi zor olan, hatta canınızı yakan hangi kişiyi kendi sevgisiyle sevmeye çağırıyor? Böyle bir kişinin hayatında Kutsal Kitap'ın gerçeğine uygun, bilgelik içeren sevgi neye benzerdi?

Harekete Geçin: Dürüst olalım: Bilgelik içeren sevginin neye benzediğini kestirmek kolay değildir. Belki güvenilir bir iki arkadaşınıza danışarak bu kişiyi nasıl bilgece seveceğinize dair yararlı ve sağlıklı bir öğüt alabilirsiniz.

24. GÜN

Yüreğiniz Sıkılmasın

“Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı’ya iman edin, bana da iman edin. Babam’ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söylerdim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım.” (Yu. 14:1-3)

Yuhanna 14:1-3, cenazelerde sıkça okunan bir Yeni Antlaşma metnidir. Bunun da iyi bir nedeni var. Bağlam belli ki burada keder, öngörülen kederdir. Öğrencilerin yürekleri sıkılıyordu çünkü İsa çarmıha *gerileceğini* söylemişti.

Öngörülen keder, bazen tepkisel kederden daha felç edicidir. Sevdiğiniz kişiye teşhis konulur ve hastalık onun bedenini, zihnini ya da her ikisini yavaş yavaş ele geçirirken siz her saat, her gün, günbegün kederlenirsiniz.

Sıkıntı geldiğinde yüreklerimiz neden sıkılmasın? Eğer bu hayat var olan tek hayat olsa, o zaman umutsuzluk anlaşılabilir. Bu yüzden İsa, sıkıntılı yüreklerimizi güvenilir Tanrı’ya ve sıkıntısız geleceğe yönlendirir. Tanrımız bizi yalnızca harika ve müthiş bir şekilde yaratmış olmakla kalmamakta, bizim için harika ve müthiş bir sonsuz yuva hazırlamaktadır. Orada *İsa’yla birlikte sonsuza dek* yaşayacağız.

Gelecekteki umudumuz şu anki acımızı ortadan kaldırmıyor. Ancak Kurtarıcımız’ın gelecek vaadi ruhumuzu sakinleştirirken acımızı da dindirebilir.

Kayıplar kendimizi sık sık kaybedenler, yalnızlar ya da öksüzler gibi hissetmemize neden olur. “Umursayan kimse var mı? Kimse bunu anlayabilir mi? Neden ben? Benim neyim var?” Bu nedenle İsa bize bir gelecek vaadi verip de bizi kendi başımıza bırakmıyor. Bize şu an için de bir vaat veriyor. “Ben de Baba’dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhunu verecek. Dünya O’nu kabul edemez. Çünkü O’nu ne görür, ne de tanır. Siz O’nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır. Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim” (Yu. 14:16-18).

İsa bizim öksüz *olmadığımızı* vaat ediyor. Yalnız değiliz. O *şimdiden sonsuza dek* Kutsal Ruh'uyla bizimle *birlikte ve içimizde* olacaktır.

Kayıplar çalkantılı, stresli, karışık ve korkulu hissetmemize neden olur. İsa bize esenlik, sağlamlık, dinlenme, teselli ve cesaret sunar. Dünyanın gerçekliği inkâr eden sahte esenliği değildir bu. Söz'ün sonsuz gerçekliğine ait olan gerçek esenliktir.

İsa'nın sizlere verdiği esenlik sözlerini dinleyin ve bunlara sarılın:

“Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın” (Yu. 14:27).

“Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!” (Yu. 16:33).

İsa *asla* şimdiki karanlık dünyanın sıkıntılarını inkâr etmiyor. Ancak *daima* kendi huzurunun ışığıyla karanlığımıza giriyor.

Düşünün: Öngörülen kederi ne zaman yaşadınız? Bu hangi açıdan tepkisel keder kadar çok ve hatta ondan daha zor oldu?

Düşünün: Bu hafta bu üç vaadi keder yolculuğuna özellikle nasıl uygulayabilirsiniz?

- Öngörülen Umut: “Siz De Benim Bulduğum Yerde Olasınız”
- Dahil Olan Umut: “Sizi Öksüz Gibi Bırakmayacağım”
- Dahil Olan Esenlik: “Size Kendi Esenliğimi Veriyorum”

25. GÜN

“Acılar Adamı”

Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu yanına aldı. Kederlenmeye, ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. Onlara, “Ölesiye kederliyim” dedi. “Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun.” (Mat. 26:37–38)

Petrus'u, Yakup'u ve Yuhanna'yı yanına aldı. Hüzünlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. (Mar. 14:33)

Bugün acı çeken Kurtarıcı'nın Getsemani'deki acılarını inceleyelim. Bu içten matem ve derin duygusal keder, bizim kendi kederimize bakışımızı ve onu dışavurumumuzu nasıl etkiliyor?

Tanrı bizi duygusal varlıklar olarak tasarladı. Duygular, hisler ve ruh halleri Tanrı'nın fikridir. Bu nedenle kendi içlerinde günahlı *değillerdir*. Hatta bunlar Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmış olmamızın güzel ifadeleri olabilirler. İsa derinden duygusaldır. Bahçedeki keder bunu açıkça gösterir.

Matta ve Markos'taki ifadelerin her biri üzerinde düşünelim:

- Matta, İsa'nın *kederli* olduğunu bize bildirirken hiçbir çekince duymaz. Kullandığı sözcüğün anlamı kederlenmek, yani kederle, duygusal ağırlıkla ve derin üzüntüyle dolu olmak demektir. İsa kederle dolup taşmaktadır. Bu bize Mezmur 42:5-6'da mezmur yazarının alt üst olmuş ruhunu, içindeki ve dışındaki çalkantıyı ifade eden sözlerini hatırlatıyor.
- İsa *sıkıntılıdır*. İstiraplıdır; yüreği inanılmaz derece ağırdır, göğsü duygusal çöküntü içindedir. Bazı çevirilerde “ağır” kelimesi kullanılır. İsa'nın yüreği ağırlaşmış, derin duygusal sıkıntıya boğulmuştur.
- Yoğunluğu gözden kaçırmayalım diye, Matta 38. ayette *keder* sözcüğünün yoğun biçimini kullanıyor. İsa *elem doludur* ve derin bir keder içerisindedir. Ölesiye duygusal bir yük altında ezilmektedir. Bu daha önce Pavlus'un yaşamında incelediğimiz bir metne benzerdir.

Pavlus, 2. Korintliler 1:8-9'da kendi gücünü aşan bir yük altındayken yaşamaktan umudunu kesmişti ve ölüme mahkûm olduğunu hissediyordu.

- Markos, 14:33'te *ağır bir sıkıntı* ifadesini ekliyor. Bu sözcüğün Grekçesi şaşkına dönmek anlamına gelir. İsa "ağrılı bir şaşkınlık içerisinde." Bu sözcük, dehşeti hissetmek ve şoka uğramak anlamlarını içerir.

Eğer kederlenmek için Kutsal Yazılar'ın iznine ihtiyaç duyarsanız, eğer kederin normal olduğuna dair Kutsal Kitap'tan bir anımsatmaya ihtiyaç duyarsanız, onu burada, İsa'yla birlikte Getsemani bahçesinde bulabilirsiniz. Yukarıdaki maddelerde geçen sözler zihninize işlesin. Bunlar günahsız Kurtarıcımız'ın, kedere aşına olan bir acılar adamı olduğunu size bol bol hatırlatsın. Derin bir şekilde kederlenmek İsa için onurlu ve kutsal olduğuna göre, sizin için de onurlu ve kutsaldır.

Düşünün: Matta 26:37-38'i ve Markos 14:33'ü yukarıdaki dört maddeli tanımlar eşliğinde okurken hangi sözcük, ifade ya da açıklama dikkatinizi çekti? Neden? Dikkatinizi çeken bu şey, sizi nasıl etkilemektedir? Sizde nasıl yankı bulmaktadır? İsa'nın kederinde, O'nunla hangi şekillerde özdeşleşiyorsunuz?

Düşünün: İsa'nın kutsal kederi "kederlenmeniz için sizi nasıl özgür kılıyor"? İsa'nın kederine dahil olduktan ve bu kederi yaşadıktan sonra neleri farklı yapacaksınız?

26. GÜN

“Benimle Birlikte Uyanık Durun”

Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu yanına aldı. Kederlenmeye, ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. Onlara, “Ölesiye kederliyim” dedi. “Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun...” Öğrencilerin yanına döndüğünde onları uyumuş buldu. Petrus'a, “Demek ki benimle birlikte bir saat uyanık kalamadınız!” dedi.

(Mat. 26:37–38, 40)

Dün İsa'yla Getsemani'deki üç günümüzün ilk günüydü ve O'nun kutsal kederi örnek olarak gösterdiğine tanık olduk. Bugün O'nun başkalarına kutsal bir şekilde ihtiyaç duyma noktasında örnek olmasına tanık olacağız. Zaman zaman, Hristiyan dünyası duyguların ve kederin kötü ve zayıf bir şey olduğunu ifade eder. İsa bu yanlış düşünceyi ortadan kaldırır. Başka zamanlarda, Hristiyan dünyası başkalarına muhtaç olmanın kötü, zayıf ve hatta günahlı bir şey olduğunu ifade eder. İsa bu yanlış düşünceyi de ortadan kaldırır.

Başlangıçta Tanrı bizi başkalarına yönelik kutsal bir ihtiyaçla yarattı. “[RAB Tanrı], ‘Adem’in yalnız kalması iyi değil’ dedi, ‘Ona uygun bir yardımcı yaratacağım’” (Yar. 2:18). Günahsız Adem, evrenin kusursuz Tanrısı'yla kusursuz cennet bahçesinde kusursuz bir ilişkiye sahipti. Buna rağmen Tanrı, Adem'in insan refakatine yönelik derin bir ihtiyaç duyduğunu söyledi.

Dolayısıyla İsa'nın Getsemani bahçesine Petrus'u ve Zebedi'nin iki oğlunu almasına şaşmamak gerekir. İsa yalnızca yiyecek, içecek, giysi, barınak ve uykuya değil, insan paydaşlığına da ihtiyaç duyuyordu. Bunu zihninize kaydedin. İsa'nın bu üç adama ihtiyacı vardı...

“Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu yanına aldı. Kederlenmeye, ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı.” Bu iki sözcük (*yanına aldı*) kederli olan herkes için bir slogan olmalıdır. Elbette başkalarından uzakta, yüreğimizde kendi başımıza, sadece Tanrı'yla baş başa kederlendiğimiz zamanlar vardır. Ancak bu zamanlar, *başkalarıyla kederlendiğimiz ve yanımıza başkalarını*

aldığımız zamanlarla çevrelenmelidir. Tanrı bizi tek başımıza kederlenmemiz için tasarlamamıştır. Tanrı halkını sevenlerle sevinmeye, ağlayanlarla ağlamaya çağırıyor (Rom. 12:15). Tanrı bedeni şöyle tasarlamıştır: “..Üyeler birbirini eşit biçimde gözetin. Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir” (1.Ko. 12:24-26).

İsa kutsal hayal kırıklığı için de örnek oluşturur. Petrus’a ve Zebedi’nin iki oğluna kendisiyle birlikte uyanık durmalarını söylemişti. Onların *kendisiyle birlikte* duygusal gözcü olarak durmalarına ihtiyacı vardı. Ancak onlar duygusal yönden arazi oldular. Bu, İsa’yı *hayal kırıklığına uğrattı*. “Öğrencilerin yanına döndüğünde onları uyumuş buldu. Petrus’a, ‘Demek ki benimle birlikte bir saat uyanık kalamadınız!’ dedi” (Mat. 26:40). Duygusal hayal kırıklığını duyabiliyor musunuz? Duygusal yorgunluğu hissedebiliyor musunuz? İsa sert bir tepki vermedi ama kendisini boşa çıkardıkları gerçeğini de küçümsemedi veya inkâr etmedi.

Daha önce, *paylaşılan kederin katlanılabilen keder olduğunu* söylemiştik. *Keder tabutumuza birlikte tırmanma* konusunda tablolar ortaya koymuştuk. İsa kendisinin keder tabutuna öğrencilerinin tırmanmasını arzuluyordu ama onlar nöbetlerinde uyuya kaldılar. Bu da, İsa’yı yaraladı.

Düşünün: Başkalarına *kutsal bir ihtiyaç* duyduğunuzu düşünün. Tabutunuza, yani keder yolculuğunuza kimleri davet etmeye ihtiyaç duyarsınız?

Düşünün: *Kutsal hayal kırıklığını* düşünün. Keder nöbetine sizinle katılmayarak sizi hayal kırıklığına uğratan kim oldu? Bu kişinin sizinle birlikte uyanık kalmasına ihtiyaç duyduğunuzu nasıl sevgiyle ifade edebilirsiniz?

27. GÜN

“Benim Değil, Senin İsteddiğin Olsun”

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. “Baba” dedi, “Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğın olsun.” ... İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti.

“Baba” dedi, “Eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğın olsun.” ... Onları bırakıp tekrar uzaklaştı, yine aynı sözlerle üçüncü kez dua etti.

(Mat. 26:39, 42, 44)

Keder bizi ölesiyeye bunalttığı zaman ne yaparız? Başkaları bizi kederimizde terk ederek bizi ilişkisel anlamda hayal kırıklığına uğrattığında ne yaparız? Bugün cevabı öğreniyoruz: Tanrı'ya Göksel Babamız olarak kutsal bir ihtiyaç duyarak feryat ederiz.

İsa kederini öğrencilerine açtığı zaman, onlar uykuya daldılar ve O'nu terk ettiler. Asla uyumayan, uyuklamayan, bizi bırakmayan ve terk etmeyen Babası gibi değildiler (bkz. İbr. 13:5-6). Öğrenciler İsa'nın en karanlık saatinde birkaç dakika bile İsa'nın yanında olamadılar. Bizi en çok sevmesi gerekenler, en karanlık saatimizde bizi boşa çıkardıkları zaman ne yaparız? Bizler de İsa gibi yüzüstü yere kapanıp “Ey Göklerdeki Babam...” diye dua etmeliyiz. İnsanlar olarak birbirimize ihtiyacımız olduğu halde, bize sonsuza dek sadık kalacağından emin olduğumuz tek kişi Göksel Babamız'dır.

İsa nasıl dua etti? “Baba, mümkünse, bu kâse benden uzaklaştırılsın.” İsa dünyaya bu saat için, bu nedenle ve bu kâse nedeniyle geldiğini biliyordu (Yu. 12:27-28). Ancak yine de, kutsal bir dürüstlikle “Mümkünse...” diye dua ediyor.

Bizler arzularımız hakkında bu kadar dürüst olabilir miyiz? “Mümkünse, bu kederi benden al.”

İtaatimizde bu denli alçakgönüllü olabilir miyiz? “Benim değil, senin istediğın olsun.” Korkunç kederinin girdabında, öğrencileri tarafından terk edildiğinde (ve ihanete uğradığında... ve reddedildiğinde), acı çeken

Kurtarıcımız'ın Göksel Babası'na olan kutsal teslimiyetine tanık oluyoruz. “Yine de benim değil, senin istediğin olsun.” “Baba, eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun.”

Çoğunlukla hayatın “ya öyle ya da böyle” olduğuna dair yanlış bir inancı takip ederiz: “Ya arzularımız hakkında dürüst oluruz ya da Tanrı'nın isteğine saygıyla teslim oluruz.” Oysa İsa “hem/ve” gerçeğine örnek sunmaktadır:

- *Arzularımız hakkında dürüst olabiliriz:* “Baba, mümkünse kaybolanı geri getir. Lütfen kaybolan çocuğum geri dönsün. Lütfen evliliğimde barış olsun. Lütfen geçmiş travmamı tümüyle iyileştir..”
- *Alçakgönüllülükle teslim olabiliriz:* “Ama Baba, bu keder geçmiyorsa, bu durum değişmiyorsa, duygularım cennete kadar tümüyle iyileşmeyecekse, senin bilge ve sevgiyle dolu isteğine teslim oluyorum. Her şeyi teslim ediyorum.”

Düşünün: Bugün kederinizde *Göksel Babamız'a yönelik kutsal ihtiyacımızı* kabul edin. O'nun huzurunda kutsal ihtiyaç içerisinde yüz üstü yere kapanmak ne anlama gelir?

Harekete Geçin: *Göksel Babamız'a kutsal dürüstlikle* yaklaşın. Yüreğinizin özlemlerini duaya dökün. Neyin farklı olmasını istersiniz? Bu dilekleri alçakgönüllülükle size kulak veren Abba Babanız'la paylaşın.

Harekete Geçin: *Göksel Babamız'a kutsal teslimiyetle* yaklaşın. Kederiniz, kaybınız ve acınızla ilgili olarak İsa'nın teslimiyet duasını sunun. “Benim değil, senin istediğin olsun.”

28. GÜN

“Tanrım, Tanrım, Beni Neden Terk Ettin?”

Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, “Eli, Eli, lema şevaktani?” yani, “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” diye bağırdı. (Mat. 27:46)

İsa yüksek sesle, “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!” diye seslendi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi. (Luk. 23:46)

Sonsuzluk boyunca en akıldan çıkmayan sözler: “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?”

Dönüp dolaşp başlangıç noktasına döndük. İsa’yla yolculuğumuza, O’nun Baba’yla sonsuza dek bir olduğunu söyleyerek başlamıştık. “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı...” Şimdiyse Söz’ün Tanrı’yla birlikte *olmadığını* görüyoruz. Söz, Tanrı tarafından *terk edilmiştir*.

Tanrı nasıl Tanrı’yı terk edebilir?

İsa gibi, Tanrı tarafından terk edildiğimizi hissettiğimiz zaman nasıl karşılık veririz?

Nasıl karşılık veririz? İsa gibi, gırtlaktan gelen dürüst bir çığlıkla karşılık veririz. Bizim sormaya korktuğumuz ama İsa’nın ve mezmur yazarlarının cesaretle ve savunmasız bir şekilde seslendirdiği soruyu sorarız. “Ne zamana dek, ya RAB, sonsuza dek mi beni unutacaksın? Ne zamana dek yüzünü benden gizleyeceksin? Ne zamana dek içimde tasa, yüreğimde hep keder olacak?” (Mez. 13:1-2).

Umutsuzluğumuzun içerisinde, mezmur yazarının Mezmur 22:1-2’de yaptığı gibi ağıt yakarız: “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun? Ey Tanrım, gündüz sesleniyorum, yanıt vermiyorsun; gece sesleniyorum, yine rahat yok bana.”

Kafa karışıklığımızın içerisinde, Asaf ve yazdığı “Ruhun Karanlık Gecesi Mezmuru” gibi ağıt yakarız (88:15-18): “Düşkünüm, gençliğimden

beri ölümle burun burunayım. Dehşetlerinin altında tükendim. Şiddetli gazabın üzerimden geçti, saçtığı dehşet beni yedi bitirdi. Bütün gün su gibi kuşattılar beni, çevremi tümüyle sardılar. Eşi dostu benden uzaklaştırdın. *Tek dostum karanlık kaldı.*”

Acı çeken Kurtarıcımız’ın çarmıhtaki son sözleri, Tanrı tarafından terk edilmekle son bulmuyor. Hayır. Kurtarıcımız’ın yüksek sesle, “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!” diye bağırdığını duyuyoruz. İşte o anda son nefesini veriyor.

İsa her saniyeyi Babası’yla geçirerek yaşadı. Teologlar buna *coram Deo* derler. Bu, Tanrı’nın huzurunda yüz yüze yaşamaktır. İsa tarafından terk edildiğini hissettiği zaman Babası’nın arkasından konuşmadı; *Babasına* seslendi ve *O’nunla* konuştu. İsa eve gitmeye hazır olduğunda Tanrı hakkında konuşmadı; sadece *Tanrı’ya* seslendi, *O’na* teslim oldu ve *O’na* güvendi.

Çarmıhın öyküsü, Tanrı’nın Tanrı’yı terk etmesiyle son bulmuyor. Çarmıhın öyküsü, Oğul Tanrı’nın Baba Tanrı’ya tutunmasıyla ve Baba’nın Oğlu’nu kabul etmesiyle son buluyor.

Düşünün: Kederinizi Babanız’a bugün *coram Deo* olarak, yüz yüze getirebilir misiniz? İsa gibi siz de Tanrı’ya, O’nun tarafından terk edildiğinize dair duygularınız hakkında dürüst olabilir misiniz? Sizin Tanrı tarafından terk edildiğinizi ifade eden ağıt mezmurunuz nasıl olurdu?

Düşünün: Keder öykünüz, Tanrı tarafından terk edilmekle son bulmak zorunda değildir. Tanrı’nın güvenilirliğine tutunmanızla devam edebilir. Bugün acınız ve umutsuzluğunuz içerisinde, “Baba, ruhumu ellerine teslim ediyorum” demeniz ne anlama gelir?

29. GÜN

Dirilen Kurtarıcınız Adınızı Bilir

İsa, “Kadın, niçin ağlıyorsun?” dedi. “Kimi arıyorsun?” Meryem O’nu bahçıvan sanarak, “Efendim” dedi, “Eğer O’nu sen götürdünse, nereye koyduğunu söyle de gidip O’nu alayım.” İsa ona, “Meryem!” dedi. O da döndü, İsa’ya İbranice, “Rabbuni!” dedi. Rabbuni, öğretmenim demektir. (Yu. 20:15–16)

Kutsal Kitap’ın genel anlatısı çarmıhta bitmez. Kutsal Kitap’ın kurtuluş anlatısı, İsa’nın umut verici dirilişinin patlayıcı gücüne doğru ilerler.

Sizin keder anlatınız kayıpla bitmez. Tanrı’nın kurtuluş anlatısı, sizin kederinizi diriliş umudunun vaadiyle istila eder. “Kardeşler, umudu olmayan öbür insanlar gibi kederlenmemeniz için, gözlerini yaşama kapamış olanlar konusunda bilgisiz kalmanızı istemiyoruz. İsa’nın ölüp dirildiğine inanıyoruz. Aynı şekilde Tanrı, İsa’ya bağlı olarak gözlerini yaşama kapamış olanları da O’nunla birlikte geri getirecektir” (1.Se. 4:13-14). Kederleniriz ama asla umudu olmayanlar gibi değil.

Diriliş umudunu işitmek bir şeydir. Onu kişiselleştirmek bambaşka bir şeydir. Meryem boş mezarı ve hatta *ölümden dirilen Kurtarıcı’yı* gördüğü zaman tam da bunu yaşamış oldu! Bununla birlikte, kendi adını işitene dek, “Meryem” sesini duyana dek, O’na iman etmedi ve O’nun diriliş umuduna kavuşmadı.

Haftanın birinci günüydü. Mecdelli Meryem mezara o kadar erken vardı ki, ortalık henüz karanlıktı. Mezar taşının yuvarlanmış olduğunu görünce İsa’nın mezardan alındığını zannetti. Arkasını dönüp de İsa’nın mezarın dışında durduğunu gördüğü zaman ağlıyordu ama O’nun İsa olduğunu bilmiyordu.

İsa ona “Kadın, niçin ağlıyorsun? Kimi arıyorsun?” diye sordu (Yu. 20:15). Meryem, İsa’yı bahçıvan zannederek İsa’yı nereye koyduklarını bilmek istedi. O zaman İsa, ona “Meryem” dedi (Yu. 20:16). İsa onun yalnızca adını bilmekle kalmamış, ona adıyla seslenmişti: “Meryem.”

En sonunda Meryem O'nu tanıdı, Rabbini (“Öğretmen”) diye seslendi. İsa, Meryem'e kendisine dokunmamasını söyledi. Bu ilk başta şaşırtıcı olabilir. Ama İsa onun dünyasal bir umuda tutunmasını istemiyordu. Meryem'in sonsuz, göksel, diriliş umuduna tutunmasını istiyordu. “İsa, ‘Bana dokunma!’ dedi. ‘Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'ın ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum” (Yu. 20:17).

Kutsal Kitap'ın anlatısı diriliş umuduyla dahi bitmez. Göğe alınma umuduyla devam eder. İsa mutlak egemenlikle tahtında oturmaktadır. Bu umuttur. Dünyasal öykümüz yenilgilerle dolup taşarken ihtiyaç duyduğumuz umut budur. Dirilen Kurtarıcımız'ın ve göğe alınan hükümdar Kralımız'ın bize *kişisel olarak adımızla* seslenerek, kendisinin Baba'nın yanına yükseldiğini hatırlatmasına ihtiyacımız var. Günahlarımızın ücretini ödeyen, İsa'yı ölümden diriltten, Şeytan'ı ezen ve Mesih'i Baba'nın sağına oturtan kudret, iman eden bizlerde de etkindir (bkz. Ef. 1:15-23). Bu gerçek, dünyasal keder öykümüzü zafer dolu bir göğe alınma öyküsüne dönüştürür.

Düşünün: İsa'nın dirilişi ve göğe alınması, sadece teolojik öğretilerden ibaret değildir. Bunlar yaşam öykümüze uygulayacağımız yaşam gerçekleridir. Bu öğretileri kişiselleştirmek –dirilen ve göğe alınan Kurtarıcı'nın, sizi adınızla çağırması ve İsa'daki zaferinizi kişisel olarak size hatırlatması– sizin için ne anlama geliyor?

Harekete Geçin: Pavlus, Efesliler 1:15-23'te Efes'teki kutsalların, Mesih'in dirilişini ve göğe alınmasını yaşam öykülerine uygulayacak gözlere sahip olmaları için dua eder. Efesliler 1:15-23'ü okurken Kutsal Ruh'un yürek gözlerinizi aydınlatması, Mesih'in dirilişinin ve göğe alınmasının keder yolculuğunuzu nasıl etkilediğini görmeyi sağlaması için dua edin.

30. GÜN

Çarmihın Merceği

Onlarla sofrada otururken İsa ekmek aldı, şükretti ve ekmeği bölüp onlara verdi. O zaman onların gözleri açıldı ve kendisini tanıdılar.
(Luk. 24:30-31)

Yolculuğumuzun sonuna yaklaşırken, İsa'nın kederli takipçilerinin O'nunla birlikte gerçek anlamda yolculuk yaptığı Emmaus yoluna kısaca göz gezdirelim. Bu gerçek yolculuğa rağmen... en azından ilk başta O'nu tanımadılar.

Kiminle konuştuklarını bilmeden, cumadan pazara kadar olup bitenleri İsa'ya özetlediler. İsrail'in kurtuluşu için umutlarının İsa olduğunu açıkladılar. Ancak İsrail'in Umudu orada, yanı başlarındaydı! Peki onları körleştiren neydi?

İsa bunu bize anlatıyor: "Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?" (Luk. 24:25-26). Bu iki yolcunun, Onikiler'in, İsa'yı izleyen kalabalıkların, Yahudi görevlilerin ve Çarmih Haftası'ndaki kalabalığın gözleri aynı şekilde bağlanmıştı. Hiçbiri acı çeken bir Kurtarıcı'yı kavrayamıyordu.

Benliğimizde, bir yücelik teolojisinin peşinden gideriz. Bu teoloji, yanlış bir şekilde İsa'nın bize şu anki acılardan bağımsız bir yücelik, sağlık ve bolluk vaadi verdiğini öğretir. Bu sahte teoloji bizi hayal kırıklığına uğrattır ve kayıplar üzerimize çöktüğünde, bizi umutsuzluğa boğar.

Oysa İsa bir çarmih teolojisi öğretir. Mesih'in yüceliğe kavuşmadan önce acı çekmesi gerekiyordu. Musa ve tüm peygamberler acı çeken Mesih'i bildirdiler.

En sevdiğim Kutsal Kitap öğretmeni sık sık şöyle derdi: "Eğer Mesih'teyseniz, tüm deneyim için O'ndasınız. Sadece yücelik için değil, acı çekmek için de." Romalılar 8:16-17'nin mesajı budur. "Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçımız. Mesih'le

birlikte yüceltilmek üzere Mesih’le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı’nın mirasçılıyız, Mesih’le ortak mirasçılarız.”

Acı çekmek korkunçtur ama en korkunç acı, Şeytan’ın yalanına inandığımız için Tanrı’nın iyiliğinden kuşkulandığımız zaman gelir: “Tanrı senin için yalnızca iyi şeyler vaat etti. Kötü şeyler oluyor. Demek ki Tanrı’ya güvenemiyorsun!” Bu yalana karşılık olarak, Tanrı’nın Sözü’ndeki Tanrı’nın Oğlu, acı çeken Kurtarıcımız hakkındaki gerçekte köklenmeliyiz. Bu nedenle İsa, “Kutsal Yazılar’ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı” (Luk. 24:27). Bu nedenle onlar birbirlerine şöyle dediler: “Kutsal Yazılar’ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?” (Luk. 24:32). Unutmayın, Tanrı’nın ağzından çıkan her bir sözle yaşıyoruz (bkz. Mat. 4:4).

Teoloji önemlidir. Gerçek önemlidir. Kutsal Kitap’ın acı çeken Kurtarıcıyla ilgili mesajı bizim acılarımızda önemlidir. Bu iki öğrencinin nasıl aydınlandığına bakın: Onlarla sofrada otururken İsa ekme aldı, şükretti ve ekmeği bölüp onlara verdi. “*O zaman onların gözleri açıldı ve kendisini tanıdılar*” (Luk. 24:31). *Ekme bölündüğü zaman*, Rab’bin Sofrası sırasında, Mesih’in kanının nasıl döküldüğünü ve bedeninin kendileri için nasıl kurban olduğunu andıkları sırada ışığı gördüler.

Çarmıhı merkez alan bir mercek (bakış açısı) bizim tek umudumuzdur. Hayatın tümünü ve özellikle de acılarımızı, Mesih’in bizim yerimize acı çekmesinin ışığında görmeli ve yorumlamalıyız.

Düşünün: Kederi yorumlamak, otuz gün süresince yaptığımız gibi, hayata çarmıhı merkez alan bir mercekten bakmak demektir. Ruhsal okumalarımızdaki çarmıh merkezli dersler arasında, hangisinin keder yolculuğunuzda size en çok yararı dokundu? Nasıl? Neden?

Düşünün: Müjde kitaplarında keder bağlamına uyguladığımız metinlerden hangileri sizin için en önemlileri oldu? Neden? Bunları uygulamaya nasıl devam edeceksiniz?

31. GÜN

Öykünün Kalanı

*İsa giderken onlar gözlerini göğe dikmiş bakıyorlardı.
Tam o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belirdi.
“Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?” diye sordular.
“Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığımı nasıl gördünüzse, aynı
şekilde geri gelecektir.” (Elç. 1:10-11)*

Keder görüşümüzü gölgeler. Bakış açımızı o denli bulutlandırır ki, sadece acı verici geçmiş ve şimdiki boşluğu görürüz. Müjde yüreklerimizin gözlerini açar. Çarmıha gerilen Kurtarıcı'yı görürüz. İsa kederimizi yakından bilen, acı çeken Kurtarıcıdır. *Acı çekmek normaldir.* O bizi kederimizin içerisinde sevgiyle teselli eden şefkatli Kurtarıcı'dır. *Acımızın içerisinde teselli bulmak mümkündür.*

Ama orada durmuyoruz; dirilen Kurtarıcımız'ı görüyoruz. İsa sonsuz gerçeği dünyasal yaralarımıza şefkatle seslendiren, şifa veren Kurtarıcımız'dır. *Umutla kederlenmek mümkündür.*

O, Tanrı'dan aldığımız teselliyle başkalarını teselli etmemiz için bizi alabildiğine güçlendiren Kurtarıcı'dır. *Kayıpların ortasında sevebilmek doğaüstüdür.*

İsa, Yuhanna 21'de Petrus'u kendisiyle kahvaltılık yapmaya çağırdığında, ona bu dersi verir. Yemek sırasında Petrus, İsa tarafından kişisel olarak görevlendirilir: *Başkalarına çobanlık yap!* Kalbiniz kırıldığı zaman, acı çeken Çoban'a yönelin ve O'nun size sunduğu teselli ve güçle, siz de başkalarını teselli edin ve onlara çobanlık yapın. *Başkalarına hizmet ederek, büyük Kurtarıcınız için büyük bir şey yapın.*

Ayrıca Müjde, gözlerimizi göğe alınmaya ve ikinci gelişeye çevirir. Öykünün devamı budur. Biz öykünün sonunu unuttuğumuz zaman, sanki tek öykü burada geçirdiğimiz hayatmış gibi düşünüp bu şekilde yaşamakla ayartılırız.

Öğrenciler böyleydi. İsa'nın dirilişinden sonra bir araya geldiklerinde, O'na şöyle sordular: “Ya Rab, İsrail'e egemenliği şimdi mi geri verecek-

sin?” (Elç. 1:6). Başka bir deyişle, “Bizi şimdi mi düzelteceksin? Her şeyi şimdi mi düzelteceksin?” Onlar gelip geçici bir düzelmeye razıydılar. Oysa İsa onlara nihai yenilemeyi umutla beklemelerini öğütledi. Ayrıca onlar beklerken, Yuhanna 21’deki Petrus gibi büyük bir şey yapacaklardı: “Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yerusâlim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (Elç. 1:8).

Ancak savaş alanının ortasında tanıklık etmek yıldırıcı olabilir, değil mi? Bu yüzden öykünün sonuyla ilgili nihai bir hatırlatmaya ihtiyacımız var: “Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir” (Elç. 1:11).

Öykünün sonu çarmıh değildir. Hatta diriliş de değildir. Göğe alınma bile değildir. Öykünün sonu, İsa’nın dönüşüdür! Öykünün sonuyla ilgili bu tanım sizin günlük öykünüzü fethetsin ve etkisi altına alsın. “Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: ‘İşte, Tanrı’nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O’nun halkı olacaklar, Tanrı’nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlelerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı” (Va. 21:3-4).

Düşünün: Büyük bir şey yapın! Yukarı, Mesih’e doğru bakın ve dışarıya doğru, başkaları için yaşayın. Tanrı sizi başkalarına yönelik hangi büyük hizmete çağırıyor ve kederinizin ortasında dahi sizi nasıl güçlendiriyor?

Düşünün: Geleceği düşünün! Gelecekteki büyük günü hatırlamak, bugün İsa’yla olan Müjde-keder yolculuğunuzu nasıl etkileyebilir?

SONUÇ

“Esenlik Veren Tanrı”

“Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!” (Yu. 16:33)

Cesur Olun

İsa’yı *acılar adamı* olarak vurgulayarak keder yolculuğumuza başladık. Gelişim yolculuğumuza Tanrı-insan, *esenlik veren Tanrı* olan İsa’ya bakarak devam ediyoruz.

İsa çarpıcı bir şekilde dürüştür: Dünyada sıkıntınız *olacak*. *Sıkıntı* sözcüğü, her yönden gelen boğucu bir baskıyı, ezilmeyi, nefessiz bırakılmayı, kalbinizin göğsünüzden, ruhunuzdan sökülüp alınmasını resmeder.

Aynı zamanda İsa, Tanrı vergisi cesareti içimize yerleştirmekten ve harekete geçirmekten söz ederek sonsuz bir teşvik de sunar. “Cesur olun.” Bedenimiz ve yüreğimiz çökse dahi, Tanrı yüreğimizin gücüdür. Kederli yüreklerimize ruhsal kalp masajı yapan ilahi Kalp Cerrahî’dır.

Dünyanın keder evreleri “kabullenmeyle” son bulur. *Hayatta kalırsınız*.

Söz’ün İsa’yla keder yolculuğuysa “son” bulmuyor, devam ediyor. Yeni bir başlangıç, yeni bir ilk adımdır. Üstelik bu sadece “kabullenme” değildir. “Elde olan tek şey bu. Bir şekilde devam etmem gerekir.” Mesih aracılığıyla çok daha fazlası vardır. *Serpilip büyürsünüz*. Lütuf sayesinde kederlenerek gelişirsiniz. “Esenlik veren Tanrı aracılığıyla selamet (şalom), yani yeni şifa, yürek sağlığı ya da bütünlük bulabilirim. Kırık kalbim yeniden hayata dönerken büyük bir şey yapmak için şifa almaktayım.”

Mesih’in Tesellisiyle Başkalarını Teselli Etmek

Nedir bu “büyük bir şey”? Bu, 6. Gün’de öğrendiğimiz “hizmet durusudur.” Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı, sınırsız tesellisiyle dolup taşarak *başkalarını teselli edebilmemiz için* bize kendi tesellisini sunuyor (bkz. 2.Ko. 1:3-7).

Siz sadece hayatta kalmakla yetinmiyorsunuz. İsa gibi, siz de galipsiniz. “Ama cesur olun, ben dünyayı yendim” (Yu. 16:33). Kederiniz boşa gitmedi. Tanrı kaybınızı kullanarak acınızı telafi ediyor. Kırık yüreğinizi bu hayatta azar azar, günbegün, sonrasında cennette tamamen ve sonsuza dek şifa bulmak üzere iyileştiriyor. İyileşen yüreğiniz de O’nun şifa veren umudunu ve kusursuz esenliğini başkalarına ulaştırmak üzere bir araca, Tanrı’nın aracına dönüşüyor.

Teşekkür

Yakın zamanda yaşadığımız aile kaybımıza –kardeşim Steve’in kanserden vefatına– rağmen benimle birlikte yürüyen geniş aileme teşekkür ederim. Özellikle bir annenin oğlunu kaybetmesi sözlerle ifade edilemeyeceği için annem Elaine’e minnettarım. Anneciğim, senin dürüstlüğün, içtenliğün, kederin –ve umudun– bana hep umut verdi. Teşekkür ederim. Seni seviyorum, anneciğim.

Bu zor zamanda Tanrı bizim için kül yerine çelenk yarattı çünkü Steve, ölümünden üç hafta önce hayatını harika bir şekilde İsa’ya Kurtarıcısı olarak teslim etti. Sevi seviyorum, ya Rab.

Bu serinin editörü olan dostum Pastör Deepak Reju’ya teşekkür ederim. “Dee,” sen her zaman benim için büyük bir teşvik kaynağı oldun. Bu günlük ruhsal okumaları yazma konusunda beni teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Ben bunları yazarken, Mesih bana hizmet etti.

Notlar

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

1. Jonathan Leeman, *Reverberation: How God's Word Brings Light, Freedom, and Action to His People* (Chicago: Moody, 2011), 19.

11. Gün: Lütüfla Dolu Müjde Kederinin Bir Portresi

1. “Sizi kötüye kullanan bir kişiyi sevmek” demek, bir açıdan da bu kötüye kullanımı yetkililere ifşa etmeyi içerir.

15. Gün: En Büyük Kayıp

1. Sinoptik Müjde kitaplarının üçünde de tarif edilen şu anlatılara bakınız:
Mat. 16:21-26; Mar. 8:31-37; Luk. 9:22-25; Mat. 17:22-23; Mar. 9:30-32;
Luk. 9:43-45; Mat. 20:17-19; Mar. 10:32-34; Luk. 18:31-34; Mat. 26:1-5;
Mar. 14:1-2; Luk. 21:37-22:2.

Bu Yolculuk İçin Önerilen Kaynaklar

Guthrie, Nancy. *Holding On to Hope: A Pathway through Suffering to the Heart of God*. Carol Streams, IL: Tyndale Momentum, 2015. [Nancy Guthrie hayatın uçurumuna düşmenin ne demek olduğunu biliyor. Şok edici kayıplarla ve yükselen umutla dolu öyküsünü, Kutsal Kitap'taki Eyüp'ün öyküsünün çerçevesine yerleştiriyor. Acı yollarında sizi elinizden tutarak dosdoğru Tanrı'nın yüreğine götürüyor.]

Hodges, Samuel J., IV ve Kathy Leonard. *Grieving with Hope: Finding Comfort as You Journey through Loss*. Grand Rapids: Baker Books, 2011. [Bu kitap kısa, Kutsal Kitap'a dayalı, Müjde'yi merkez alan, konu bazlı bölümlerden oluşmakta, kederli insanların yüzleştiği ama başkalarına söz etmekten çekindiği konulara el atmaktadır.]

Kelleman, Robert W. *God's Healing for Life's Losses: How to Find Hope When You're Hurting*. Winona Lake, IN: BMH Books, 2010. [Hristiyan bakış açısıyla acılar, kayıplar, kederler hakkında gerçek, katıksız, dürüst ve umut dolu bir sohbeteye hazır mısınız? Hayatın kayıpları dünyanızı işgal ettiği zaman, bu kitap aracılığıyla acıları Tanrı'yla yüz yüze göğüslemeyi öğrenin.]

Viars, Stephen. *Putting Your Past in Its Place: Moving Forward in Freedom and Forgiveness*. Eugene, OR: Harvest House, 2011. [Günah ve acılar hakkında kederlenenler için Pastör Steve Viars, Kutsal Yazılar'ın geçmişe verdiği önemli yeri anlayabilmek, suçluluğun ve umutsuzluğun yerine bağışlama ve umut koyabilmek, başarısızlıkları gelişim için sıçrama taşlarına dönüştürmek için Kutsal Kitap'a uygun, pratik adımlar sağlıyor.]

BIBLICAL COUNSELING COALITION

The Biblical Counseling Coalition (Kutsal Kitap Danışmanlığı Koalisyonu), Kutsal Kitap danışmanlığını küresel düzeyde geliştirme ve yayma konusunda tutkudur. Biz bunu yayıncılıkla, kurduğumuz bağlantılarla ve iş birliğiyle gerçekleştiriyoruz.

Yayıncılık, Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetlerinin ve kaynaklarının tanıtımını yaparak dünyada acı çeken insanlara umut ve şifa götürmektedir. Kutsal Kitap danışmanlığının tanıtımını *15:14* adlı podcastimiz, web sitemiz (biblicalcounselingcoalition.org), ortak hizmetler, konferans katılımları ve kişisel ilişkiler aracılığıyla yapıyoruz.

Bağlantılar kurmak. Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetleri arasında bağlantılar kurmak, BCC'nin merkezinde yer alan bir unsurdur. BCC, Kutsal Kitap danışmanlığı akımında küresel bir Kutsal Kitap danışmanları ağı oluşturma ihtiyacını ve burada yatan gücü gören önderler tarafından kurulmuştur. Müjde'yi merkez alan ilişkiler kurarak bireyleri ve hizmetleri birbirine tanıtıyoruz.

İş birliği, bizim bağlantı kurma çabalarımızın doğal bir ürünüdür. Kutsal Kitap danışmanlarının ve hizmetlerinin birlikte çalışarak daha başarılı olacağına içtenlikle inanıyoruz. BCC İnanç Bildirgesi, Kutsal Kitap danışmanlığının açık ve kapsamlı bir tanımıdır; otuzdan fazla önde gelen Kutsal Kitap danışmanının iş birliğiyle yaratılmıştır. BCC aynı zamanda pastörlere, kilise önderlerine, danışmanlık yapanlara ve öğrencilere teolojik anlamda bilgelik ve uygulama anlamında uzmanlık sağlayan, üç bölümden oluşan ve birçok yazarın katkıda bulunduğu bir eser yayınlamıştır. Her yıl kitaplar, makaleler, videolar, sesli kaynaklar ve Kutsal Kitap danışmanları için yardımcı olacak diğer ürünlerin üretimi için olanak sağlayabilmekteyiz. Birlikte çalışmak, Kutsal Kitap danışmanlığı alanında sağlam kaynaklar üretmemizi ve en iyi uygulamayı geliştirmemizi sağlıyor. Böylece kilisemizdeki ruhsal bakım hizmetimizi geliştiriyoruz.

BCC hakkında daha çok bilgi edinmek için biblicalcounselingcoalition.org adresini ziyaret edin.

“Keder boğucu olabilir. Ezici kaybetme duygularınızla Tanrı'nın Sözü arasında bağ kurmanıza yardımcı olacak bir dosta özlem duyarsınız. İşte Bob Kellemen, bu yeni kitapta okurlarının ıstıraplarının üstesinden gelmelerine ustaca yardımcı olan bu dosttur... Kaybetmeyi anlayan birisi olarak bunu yürekten tavsiye ediyorum!

-JONI EARECKSON TADA, *Kurucu/CEO, Joni and Friends International Disability Center*

Tanrı'nın iyiliğine iman edenlerin kederlenmesi gerekir mi? Bob Kellemen bize, Kutsal Kitap'ın yaralarımızla ilgili olarak hem acı verici derecede dürüst hem de sonsuz derecede teşvik edici olduğunu hatırlatıyor – acı çekmenin normal, ancak umut etmenin mümkün olduğuna dair bize güvence veriyor. Bu ruhsal okuma, Müjde'nin gerçeğini günbegün kederinize uygulamanıza yardımcı olacak kaynaklar ve derin düşünme soruları sunuyor. Kederiniz hakkında dürüst olun ve ona ses verin – sonra nasıl teselli bulabileceğinizi ve başkalarını teselli edebileceğinizi keşfedin.

Yaşam İçin 31 Günlük Ruhsal Okumalar serisinde, Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap öğretmenleri, belirli durumlara ve mücadelelere cevap olan Kutsal Yazı metinleri aracılığıyla, Tanrı'nın Sözü'nü her gün pratik şekillerde hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmaktadır.

“Bu sıcak ruhsal okuma, yararlı ve teşvik edici... İsa'nın yeryüzündeki yolculuğuna çıkın ve O'nun lütufla, size yeniden yön veren umut ve teselli dolu sözlerini dinleyin.”

—**PAUL TAUTGES**, *Kurucu, Counseling One Another (blog); Yazar, Comfort the Grieving*

“Bob bizi nazik ve titiz bir şekilde kaybımızın tabutundan çıkarıp Mesih'te sahip olduğumuz bol yaşama götürüyor.”

—**JULIE GANSCHOW**, *Kurucu ve İdari Müdür, Reigning Grace Counseling Center*

“Kederin sancılarını yaşayan insanları, bize yaklaşan ve esenlik getiren Kurtarıcı'ya yeni ve içten yollarla takdim ediyor.”

—**ANDY FARMER**, *Danışmanlık ve Bakım Pastörü, Covenant Fellowship Kilisesi, Glen Mills, Pennsylvania*

BOB KELLEMAN, Lafayette, Indiana'daki Faith Bible Seminary'nin dekanı ve Kuzeybatı Indiana'daki dört farklı bölgede faaliyet gösteren Bethel Kilisesi'nin danışmanlık hizmetleri pastörüdür.

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

